

1. Paralipomenom – Kazatel

BIBLICKÝ KOMENTÁŘ ASD sv. 3.

Ellen G. Whiteová

Obsah

1. Paralipomenom 21.....	4	Žalm 33.....	23
1. Paralipomenom 22.....	4	Žalm 34.....	23
1. Paralipomenom 23.....	4	Žalm 35.....	23
1. Paralipomenom 27.....	5	Žalm 42.....	24
1. Paralipomenom 28.....	5	Žalm 51.....	24
1. Paralipomenom 29.....	6	Žalm 63.....	24
2. Paralipomenom 1.....	6	Žalm 66.....	25
2. Paralipomenom 2.....	7	Žalm 71.....	25
2. Paralipomenom 4.....	7	Žalm 77.....	26
2. Paralipomenom 5.....	7	Žalm 89.....	26
2. Paralipomenom 6.....	7	Žalm 90.....	27
2. Paralipomenom 8.....	8	Žalm 91.....	27
2. Paralipomenom 9.....	8	Žalm 92.....	28
2. Paralipomenom 14.....	8	Žalm 104.....	28
2. Paralipomenom 17.....	9	Žalm 119.....	29
2. Paralipomenom 26.....	9	Žalm 121.....	30
2. Paralipomenom 33.....	9	Žalm 135.....	30
2. Paralipomenom 34.....	9	Žalm 139.....	30
2. Paralipomenom 35.....	10	Žalm 144.....	31
2. Paralipomenom 36.....	10	Žalm 147.....	32
Ezdráš 3.....	10	Přísluví 1.....	32
Ezdráš 7.....	11	Přísluví 3.....	33
Ezdráš 8.....	11	Přísluví 4.....	33
Ezdráš 9.....	12	Přísluví 6.....	35
Nehemiáš 1.....	12	Přísluví 10.....	35
Nehemiáš 2.....	13	Přísluví 11.....	35
Nehemiáš 4.....	14	Přísluví 12.....	36
Nehemiáš 6.....	15	Přísluví 14.....	36
Nehemiáš 9.....	15	Přísluví 15.....	37
Ester 1.....	16	Přísluví 16.....	37
Ester 4.....	16	Přísluví 17.....	38
Job 1.....	17	Přísluví 18.....	38
Job 4.....	17	Přísluví 20.....	39
Job 38.....	17	Přísluví 21.....	39
Job 42.....	18	Přísluví 22.....	39
Žalmy.....	18	Přísluví 23.....	39
Žalm 1.....	19	Přísluví 24.....	40
Žalm 5.....	19	Přísluví 26.....	40
Žalm 8.....	19	Přísluví 27.....	41
Žalm 11.....	19	Přísluví 29.....	41
Žalm 17.....	19	Přísluví 31.....	41
Žalm 18.....	20	Kazatel.....	42
Žalm 19.....	20	Kazatel 1.....	42
Žalm 19, 20.....	22	Kazatel 8.....	43
Žalm 25.....	23	Kazatel 10.....	44
Žalm 32.....	23		

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KOREKTURY)
Název anglického originálu: *SDA Bible Commentary, Vol.3 (1954) – 3BC*

1. Paralipomenom 21.

1-13. (2 S 24,1-14). David se svěřil do Božího milosrdenství – Dílo sčítání Izraele ještě nebylo zcela dokončeno a David se již cítil usvědčen z toho, že spáchal velký hřích proti Bohu. Poznal svou chybu a pokořil se před Bohem, vyznává své velké hřích způsobené nerozumným sčítáním lidu. Jeho lítost však přišla příliš pozdě. Slovo již vyšlo od Hospodina k jeho věrnému proroku, aby přinesl Davidovi poselství a předložil mu svůj zvolený trest za jeho přestoupení. David stále ukazuje, že důvěřuje Bohu. Volí si raději padnout do rukou milosrdného Boha, než aby byl ponechán krutému milosrdenství hříšných lidí. – 1SP 385 ^{3BC 1127.1}

14-27. (2 S 24,15-25). Davidova lítost přijata a zničení zastaveno – Rychle následovalo zničení. Sedmdesát tisíc lidí bylo zničeno následkem moru. David a starší Izraele byli v nejhlubším ponížení, truchlice před Hospodinem. Když anděl Hospodinův byl již na své cestě, aby zničil Jeruzalém, Bůh mu přikázal, aby zastavil své dílo zkázy. Milosrdný Bůh miluje stále svůj lid, navzdory jejich vzpouře. Davidovi a těm, kteří jsou s ním, je ukázán anděl, oděný ve válečné zbroji, s vytaženým mečem ve své ruce, rozprostřeným nad Jeruzalémem. David je ve strašných obavách, přesto volá ve své úzkosti a slitování za Izrael. Úpěnlivě prosí Boha, aby zachránil své ovečky. V bolesti vyznává: „*Aj, já zhřešil, a já jsem neprávě učinil, ale tito, jsou jako ovce, co učinili? Necht' jest, prosím, ruka tvá proti mně a proti domu otce mého.*“ Bůh skrze svého proroka hovoří k Davidovi a přikazuje mu, aby učinil pokání za svůj hřích. Davidovo srdce bylo v činnosti a jeho lítost byla přijata. Bylo mu zdarma nabídnuto Aravnovo humno, kde vystavěl oltář Hospodinu, a také dobytek a všechno, co bylo potřebné k obětování. David však říká tomu, který učinil takovou velkorysou nabídku, že Hospodin přijme oběť, kterou je on ochotný přinést, nemůže však přijít před Hospodina s obětí, která ho nic nestojí. Koupí to od něho za plnou cenu. Obětoval zde oběti zápalné a oběti pokojné. Bůh přijal tyto oběti a odpověděl Davidovi tím, že seslal oheň z nebe, který strávil oběť. Andělu Hospodinovu bylo přikázáno, aby vložil svůj meč do pochvy a zastavil své dílo zkázy. – 1SP 385-386 ^{3BC 1127.2}

1. Paralipomenom 22.

13. Bůh žehná těm, kteří udržují zásady – Učinil snad Hospodin chybu tím, že umístil Šalomouna do postavení tak veliké zodpovědnosti? Ne. Bůh ho připravil k nesení této zodpovědnosti a zaslíbil mu milost a sílu pod podmínkou poslušnosti (citace 1 Pa 22,13). ^{3BC 1128.1}

Hospodin staví lidi na zodpovědná místa ne proto, aby konali svou vlastní vůli, ale jeho vůli. Tak dlouho, jak budou udržovat čisté zásady jeho vlády, bude jim žehnat a posilovat, uznávajíc je za své nástroje. Bůh nikdy neopustí ty, kteří jsou věrni jeho zásadám. – Manuscript 164, 1902 ^{3BC 1128.2}

1. Paralipomenom 23.

1-5. (2 Pa 8,14). Organizace chrámové služby – (Citace 1 Pa 23,1-5). Čtyři tisíce hudebníků, rozdělených do dvaceti čtyř skupin, z nichž každá byla vedena dvanácti muži, zvláště vyučenými a zručnými v používání hudebních nástrojů. Taktéž byla přesně stanovena práce vrátných. ^{3BC 1128.3}

Kněží byli rozděleni do dvaceti čtyř skupin a byl učiněn úplný a přesný záznam tohoto rozdělení. Každá skupina byla přesně uspořádána pod svým náčelníkem a každá z nich měla přijít do Jeruzaléma dvakrát v roce, aby se účastnila jeden týden služby ve svatyni. ^{3BC 1128.4}

Levité, jejichž povinností bylo pomáhat při službě ve svatyni, byli uspořádáni a byl jim přidělen úkol s podobnou přesností. – RH Oct. 5, 1905 ^{3BC 1128.5}

1. Paralipomenom 27.

1.32-34. (Př 11,14; 24,6). Širší rozdělení zmenšuje břímě – V plánování řízení záležitostí království poté, co se David vzdal trůnu ve prospěch Šalomouna, starý král, jeho syn a jejich rádčové považovali za podstatné, aby všechno bylo učiněno správně, přesně, poctivě a pohotově. Tak dalece, jak to jen bylo možné, se řídili organizačním systémem, daným Izraeli hned po vysvobození z Egypta. Levitům bylo přiděleno dílo spojené s chrámovou službou, včetně služby písní a instrumentální hudby a hlídání pokladu. Muži schopní nosit zbraň a sloužit králi byli rozděleni do dvanácti houfů po dvaceti čtyři tisících v každém. Nad každým houfem byl ustanoven vůdce. *„Vojevůdcem králova vojska byl Joáb. Houfy... vcházejíce a vycházejíce na každý měsíc, přes všechny měsíce roku.“* Takže každá skupina dvaceti čtyři tisíců sloužila králi jeden měsíc během každého roku. 3BC 1128.6

David ustanovil Jonatana, svého strýce za „rádce, moudrého muže a písaře“; Achitofel byl rovněž „králův rádce... A po Achitofelovi byl Iliada... a Abiatar. Chusai byl králův přítel“. Svým moudrým příkladem starý král učil Šalomouna, že „v množství rádců je bezpečí“. 3BC 1128.7

Přesnost a úplnost organizace byla od počátku Šalomounovy vlády dokonalá; zahrnující v sobě plány přivést co největší možný počet ze všeho lidu do činné služby; rozsáhlé rozdělení zodpovědnosti tak, aby služba Bohu a krále nebyla příliš tíživá pro jakéhokoli jednotlivce nebo skupinu lidí, to jsou lekce, které by všichni měli studovat s užitkem a které by vedoucí křesťanské církve měli chápat a řídit se jimi. 3BC 1128.8

Tento obraz velkého a mocného národa žijícího v prostotě a pohodlí venkovských domů, každá osoba odevzdána ochotně neplacené službě Bohu a králi po určitou část každého roku, je ta, z níž můžeme získat mnoho užitečných rad. – RH Oct. 12, 1905 3BC 1128.9

1. Paralipomenom 28.

9. Věrnost musí předcházet požehnání – (Citace 1 Pa 28,9). Tento příkaz je dán lidem zaujímajícím zodpovědná postavení v díle Božím, tak jistě jako bylo dáno Šalomounovi. Den zkoušky a zkušování přijde na ně stejně tak jistě, jako přišel tenkrát na Šalomouna. 3BC 1128.10

Věrnost je požadována dříve, než Bůh může udělit požehnání, která zaslíbil. Ti, kteří nabízejí Bohu přijatelnou službu, musí být poslušni všem jeho příkázáním. Takto se stávají představiteli Krista. – Manuscript 163, 1902 3BC 1128.11

11-13.19. Anděl usměrňoval Davidův záznam – Hospodin prostřednictvím svého anděla poučil Davida a dal mu vzor domu, který měl Šalomoun pro něho vybudovat. Andělu bylo přikázáno, aby stál vedle Davida, když zaznamenával pro Šalomouna důležité pokyny týkající se zařízení Božího domu. Davidovo srdce bylo v činnosti. – 1SP 387-388 3BC 1128.12

Tesař z Nazareta byl nebeským architektem – Kristus byl základem židovského systému. Navrhl zařízení prvního pozemského svatostánku. Předal každou směrnicí týkající se stavby Šalomounova chrámu. Ten, který pracoval jako tesař v městečku Nazaret, byl nebeským Stavitelem, který vytyčil plán domu, v němž mělo být jeho jméno poctěno. Věci nebe a země jsou mnohem více pod přímým Kristovým dohledem, než si mnozí uvědomují. – Manuscript 34, 1899 3BC 1129.1

20-21. Bůh dává moudrost k vykonání tohoto díla – (Citace 1 Pa 28,20-21). Davidův slavnostní příkaz by měl být uchováván v paměti těch, kteří dnes zaujímají zodpovědná postavení, protože ono je pro tyto lidi stejně tak závazné, jako to bylo pro Šalomouna v době, kdy mu to bylo předáno. V těchto našich dnech zkoušky je Boží lid zkoušen a prověřován stejně tak, jako byl ve dnech Šalomouna. 3BC 1129.2

Tato celá kapitola je důležitá pro všechny Boží lid žijící v tomto věku. V záležitostech, které on vyžaduje od svého lidu, určených k zachování bezpečí a blahobytu jeho království, Hospodin nespojí dohromady rozptýlené členy, kteří neměli opravdovou zkušenost a kteří nedali slib pro rozvíjení charakterů, které mohou být závislé na nesení zodpovědnosti ve spojení s dílem formování a

utváření národa ke konání nejslavnostnější, svaté služby pro Boha, v souladu se vznešeným, čistým stavem lidu, který ho reprezentuje. 3BC 1129.3

Boží služba není svěřena úsudku a volbě jednoho člověka, ale je rozdělena mezi ty, kdo jsou shledáni ochotnými pracovat se zájmem a sebeobětováním. Takto všichni, v souladu se schopností a způsobilostí, kterou jim dal Bůh, nesou zodpovědnost, kterou jim on určil. Důležité zájmy velkého národa byly svěřeny mužům, jejichž schopnosti je učinily způsobilými k nesení těchto zodpovědností. Někteří byli vybráni k řízení obchodních záležitostí; jiní byli vybráni k tomu, aby se starali o duchovní záležitosti spojené s uctíváním Boha. Veškerá náboženská služba a každé odvětví obchodu mělo nést pečeť nebes. „Svatost Hospodinu“ mělo být heslem pracovníků v každém odvětví. Bylo to považováno za podstatné, aby všechno bylo prováděno správně, přesně, poctivě a rychle.

3BC 1129.4

Všem, kteří jsou zaměstnáni v jeho službě, dává Hospodin moudrost. Svatostánek, který se zrodil v poušti, a chrám v Jeruzalémě byly postaveny podle zvláštních pokynů pocházejících od Boha. Od samého začátku byl on přesný, pokud se týče plánu a dokončení jeho díla. V tomto věku světa dává svému lidu mnoho světla a poučení, pokud se jedná o to, jak má jeho dílo úspěšně pokračovat – na vznešeném, čistém, ušlechtilém základě; a proto není spokojen s těmi, kteří ve své službě neuskutečňují jeho plány. On oddělí takové lidi od svého díla a vyzkouší jiné, kteří, když se prokážou soběstačnými, budou postupně nahrazeni ještě dalšími pracovníky. – Manuscript 81, 1900 3BC 1129.5

1. Paralipomenom 29.

5. Polovičatá služba se nelíbí Bohu – (Citace 1 Pa 29,5). Odpověď přišla nejenom v štědrých bohatých obětech, které měly pokrýt náklady na stavbu, ale i v ochotné službě v různých odvětvích Božího díla. Srdce byla naplněna touhou vrátit Hospodinu jeho vlastnictví posvěcením jeho službě veškeré síly mysle i těla. Ti, na nichž bylo vloženo břímě zodpovědnosti, byli rozhodnuti pracovat horlivě a nezištně, využívající pro Boha své schopnosti a dovednosti, které jim on dal. 3BC 1129.6

Davidovo napomenutí adresované Šalomounovi a jeho výzva k nosičům břemen národa by měly být uchovávány v paměti těch, kteří dnes zaujímají zodpovědná postavení v díle Páně. V těchto našich dnech Boží lid bude prospívat pouze tenkrát, pokud bude zachovávat jeho přikázání; a ti, kteří nesou zodpovědnost, jsou vybízeni k tomu, aby zasvětili svou službu Pánu. Úředníci sdružení, úředníci církve, ředitelé a vedoucí oddělení našich institucí, pracovníci v polích doma i v zahraničí – všichni mají vykonávat věrnou službu využitím svých schopností výhradně pro Boha. Hospodin není spokojen s polovičatou službou. Jemu dlužíme všechno, co máme a čím jsme. – RH Sept. 14, 1905 3BC 1129.7

14. David a Bůh byli společníci – Tento předmět používání svěřených nám prostředků bychom měli pečlivě zvážit, protože Pán bude požadovat své vlastnictví i s úroky. Zatímco jsou v chudobě, mnozí považují systematické dávání za biblický požadavek; ale když přijdou k penězům nebo k majetku, neuznávají Boží požadavek na ně kladený. Pohlíží na své prostředky jako na své vlastnictví. Avšak král David tak nejednal v pohledu na své bohatství. Chápal skutečnost, že Bůh je velkým vlastníkem všech věcí, a že on sám byl vysoce poctěn tím, že byl vpuštěn do společenství s Bohem. Jeho srdce bylo naplněno vděčností za přízeň a milost Boží a když předkládal dary pro stavbu chrámu, řekl ve své modlitbě: „*Od tebeť jest zajisté všechno, a i to z ruky tvé dali jsme tobě.*“ – RH Dec. 8, 1896 3BC 1130.1

2. Paralipomenom 1.

3-6. Viz komentář EGW k 1 Kr 3,3-4, sv. II., str. 1025. 3BC 1130.2

7-10. Viz komentář EGW k 1 Kr 3,5-9, sv. II., str. 1025. 3BC 1130.3

7-12. Viz komentář EGW k 1 Kr 3,5-15, sv. II., str. 1026. 3BC 1130.4

2. Paralipomenom 2.

3-14. Viz komentář EGW k 1 Kr 5,3-18, sv. II., str. 1026. *3BC 1130.5*

13-14. Viz komentář EGW k 1 Kr 7,13-14, sv. I., str. 1030. *3BC 1130.6*

2. Paralipomenom 4.

11. Viz kom. EGW k 1 Kr 7,13-14, sv. II., str. 1030. *3BC 1130.7*

2. Paralipomenom 5.

7-8, 12-14. Viz komentář EGW k 1 Kr 6,23-28, sv. II., str. 1030. *3BC 1130.8*

2. Paralipomenom 6.

13. (1 Kr 8,54). Klekání k modlitbě při veřejných bohoslužbách – Obdržela jsem dopisy, v nichž jsem byla tážána ohledně správného postoje, jaký by měl být zaujat osobou přednášející modlitbu k Vládci vesmíru. Kde naši bratři přišli na myšlenku, že by měli stát, když se modlí k Bohu? ... *3BC 1130.9*

(Citace L 22,41; Sk 9,40; 7,59-60; 20,36; Ezd 9,5-6; Ž 95,6; Ef.3,14) ... *3BC 1130.10*

Při veřejné i soukromé bohoslužbě, když Bohu předkládáme naše prosby, je naší povinností před ním pokleknout. Tento akt svědčí o naší závislosti na Bohu. ... *3BC 1130.11*

(Citace 2 Pa 6,1-13) ... *3BC 1130.12*

Je to možné, že při veškerém světle, které Bůh dal svému lidu o prokazování úcty, naši kazatelé, ředitelé, učitelé v našich školách, učí mladé lidi slovem i příkladem, aby při modlitbě stáli vzpřímení, jak to kdysi činili farizeové? Máme se na to dívat jako na důkaz jejich samolibosti a nadutosti? Mají se tyto rysy stát viditelnými? ... *3BC 1130.13*

Doufáme, že naši bratři nebudou prokazovat méně úcty a bázně, když se přibližují k jedinému a pravému Bohu, než prokazují pohané svým modlám, jinak v den konečného rozhodnutí budou tito lidé našimi soudci. Chtěla bych říci všem, kteří zaujímají v našich školách postavení učitelů: Muži a ženy, nezneuct'ujte Boha svým nedostatkem úcty a okázalostí. Nestůjte ve svém farizejství a nepředkládejte takto své modlitby Bohu. Nedůvěřujte své vlastní síle. Nespolehejte na ni, ale často se sklánějte na svých kolenou před Bohem a klanějte se mu. *3BC 1130.14*

Když se shromáždíte, abyste uctívali Boha, určitě před ním skloňte svá kolena. Nechť tento akt dosvědčuje, že celá duše, tělo i duch jsou podřízeny Duchu pravdy. Kdo hledal důkladně v Božím slově příklady a poučení v tomto ohledu? ... *3BC 1130.15*

Člověk musí přijít na skloněných kolenou, jako ten, kdo se poddává milosti, jako pokorný žadatel u podnože milosrdenství. ... A protože denně přijímá milosrdenství z Boží ruky, má vždy uchovávat ve svém srdci vděčnost a vyjadřovat ji slovy díkůvzdání a chval za tuto nezaslouženou přízeň. – NL 37,1-3 *3BC 1131.1*

Modlitba přednesená Šalomounem během vysvěcení chrámu nebyla vyslovena, když stál na svých nohou. Král poklekl v pokorném postoji jako žadatel. *3BC 1131.2*

Zde je poučení pro Boží lid dnes. Naše duchovní síla a náš vliv se nezvětší přizpůsobením se světskému postoji zaujatém během modlitby. ... Nechť člověk přijde na skloněných kolenou, jako ten, kdo se poddává milosti, jako pokorný žadatel u podnože milosrdenství. Takto dosvědčuje, že celá duše, tělo i duch jsou podřízeny svému Stvořiteli. – RH Nov. 30, 1905 *3BC 1131.3*

2. Paralipomenom 8.

14. Viz komentář EGW k 1 Pa 23,1-5. *3BC 1131.4*

2. Paralipomenom 9.

17-22. Viz komentář EGW ke Kaz 1,14. *3BC 1131.5*

22-23. (1 Kr 10,23-24). Bůh obdařuje člověka schopností – (Citace 2 Pa 9,22-23). Tuto poctu si nezpůsobil Šalomoun sám. Bůh ho obdařil schopnostmi vlivu a velkou moudrostí. Necht' všichni pamatují na to, že takt a schopnosti nepocházejí z přirozeného člověka. Ti, kteří spoléhají na kazatele nebo na nějakého jiného člověka, kterého považují za vyššího, než jsou oni sami, by měli pochopit, že Bůh je Ten jediný, který obdařuje člověka schopnostmi. *3BC 1131.6*

Vidíme nebezpečí v udělování bohatých darů nebo slov chvály lidským nástrojům. Ti, kteří jsou poctěni Bohem, musí být neustále na stráži, aby pýcha a samolibost nezískala nad nimi nadvládu. Ten, kdo má zvláštní přívržence, ten, kdo obdržel slova chvály od Pána, potřebuje zvláštní modlitby Božích věrných strážců, aby mohl být chráněn před nebezpečím pěstování myšlenek samolibosti a duchovní pýchy. Nikdy by takový člověk neměl projevit domýšlivost, nebo pokus jednat jako diktátor nebo vládce. Věrně by ho měli jeho bratři upozornit na nebezpečí, protože, když ho nechají tak, jistě učiní chyby a vyjeví lidské slabosti. *3BC 1131.7*

Když studujeme Šalomounovu historii, můžeme jasně vidět, že právě ti, kteří lichotili, chválili a oslavovali lidské schopnosti, jsou těmi, kteří neuznávali a nevelebili Boha za požehnání, která jim udělil prostřednictvím lidských nástrojů. Podporovali a oslavovali člověka; Bůh byl zneuctěn; a Hospodin tedy shledal, že nádoba, kterou on ustanovil a používal ve své svaté službě, se stala nečistou. Začaly se projevovat city, duch a podobnost přirozeného člověka a ten, kdo jednou činil Boží vůli, se stal zkaženým následkem lidského vyvyšování. Pak se projevila slabost a chatrnost člověka tím, že si zvolil nerozumné přátele, jejichž jednání pomohlo pokušiteli, aby tohoto člověka chytil do pasti. Pán to dovolil, aby byl polapen, protože on šel, aby vyvyšoval svou vlastní moudrost a neučil Boha svou důvěrou. Nechtěl si nechat poradit; chtěl jít svou vlastní cestou. ... *3BC 1131.8*

Hospodin staví lidi na zodpovědná místa ne proto, aby konali svou vlastní vůli, ale jeho vůli. Dává moudrost těm, kteří ho hledají a spoléhají na něho jako na svého Rádce. Tak dlouho, jak lidé představují čisté zásady jeho vlády, jim Bůh bude žehnat a udržovat je jako své nástroje k uskutečnění jeho cílů týkajících se jeho lidu. Bůh spolupracuje s těmi, kteří spolupracují s ním. ... Zkouška, jíž byl Šalomoun posuzován, je používána k posuzování všech. – Manuscript 81, 1900 *3BC 1131.9*

2. Paralipomenom 14.

11. Bůh bude s námi pracovat, když mu budeme důvěřovat – (Citace 2 Pa 14,11). Toto je modlitba vhodná i pro nás. Naše vyhlídky do budoucnosti nejsou nijak lichotivé. Existuje obrovské množství těch, jež jsou sešikováni proti pravdě, s nimiž se musíme potýkat, když předáváme světlo ostatním. Naše naděje není v naší znalosti pravdy a v naší vlastní schopnosti, ale v živém Bohu. ... Měla by zde být... živá víra v mocného Boha, aby zjevil svou moc, jinak všechno zklame. Bůh porazil nepřátele Izraele. Uvedl jejich vojska ve zmatek. Uprchli, nevědouce kam. Kdo může obstát před Hospodinem Bohem Izraele? *3BC 1131.10*

Nyní nebojujeme proti „tělu a krvi“, ale proti knížatstvům a mocnostem, proti duchovním zlostem vysoko. Hospodin nás povzbuzuje, abychom vzhlíželi k němu jako ke zdroji veškeré naší síly, k Tomu jedinému, který nám může pomoci. Můžeme vzhlížet k lidem a oni nám udělí radu, a přesto můžeme být poraženi; ale když se Bůh Izraele ujme díla v náš prospěch, určitě přinese vítězství. Potřebujeme vědět, zda jsme v pořádku před Bohem; pokud ne, pak musíme učinit vážné úsilí,

abychom vešli do správného vztahu s ním. Musíme vykonat něco sami osobně. Nemůžeme vsadit náš věčný úděl na domněnky. Musíme všechno uvést do pořádku; musíme plnit Boží požadavky a teprve pak očekávat, že Bůh bude spolupůsobit s naším úsilím. Bůh v nás působí prostřednictvím světla své pravdy. Musíme být poslušni všem jeho přikázáním. *3BC 1132.1*

Ó, kéž bychom vzali v úvahu tu věc, že dílo, do něhož jsme zapojeni, není naším dílem, ale Božím, a my jako pokorné nástroje jsme jeho spolupracovníky. S očima upřenými na Boží slávu nemůžeme zaměnit počátek našeho křesťanského života za jeho konec, ale vidět potřebu cvičit se na zemi v tom, co nás připraví pro konání Boží vůle! Nesmíme vyvyšovat sami sebe, nesmíme být sebevědomými, ale musíme důvěřovat Bohu, vědouce, že je nám ochoten a schopen pomoci. Bůh bude se svým lidem, ale my se musíme postavit na takovém místě, kde naše víra a důvěra se stanou pevnými v něm. – RH May 10, 1887 *3BC 1132.2*

2. Paralipomenom 17.

3-7.9-10. Poslušnost přináší Boží přízeň – (Citace 2 Pa 17,3-7.9-10). Poslušnost vůči Bohu vždy přináší jeho přízeň a věrné vykonávání spravedlivých zásad je božským pověřovacím listem; ale Pán je zneuctěn, když ti, kteří jsou postaveni za strážce Božího stáda podporují a schvalují zlé dílo. *3BC 1132.3*

Vnější projevy půstu a modliteb, bez zdrceného a zkroušeného ducha, nemají v Božích očích žádnou cenu. Je potřebné vnitřní dílo milosti. Nezbytné je pokoření duše. Bůh na to hledí. Milostivě přijme ty, kteří před ním pokoří svá srdce. Vyslyší jejich prosby a vyléčí jejich odpadnutí. *3BC 1132.4*

Kazatelé i lid potřebují očišťující dílo svých duší, aby Boží soudy byly od nich odvráceny. Bůh čeká, čeká na pokoření a lítost. Přijme všechny, kteří se obrátí k němu celým srdcem. – Manuscript 33, 1903 *3BC 1132.5*

2. Paralipomenom 26.

16-21. (2 Kr 15,5). Úspěch nesmí vést člověka k povýšenosti – (Citace 2 Pa 26,16-21). Případ krále Uziáše ukazuje, jak Bůh trestá hřích domýšlivosti. ... Pán postavil lidi do určitého postavení ve své církvi a nechce, aby opouštěli místa, která jim on určil. Když jim Pán dává určitou míru úspěchu, nemají se stát povýšenými a považovat se za schopné ke konání díla, pro které nejsou způsobilí a ke kterému je Bůh nepovolal. – RH Aug. 14, 1900 *3BC 1132.6*

2. Paralipomenom 33.

9-13. Způsob Božího díla – V případě Manassesu nám Hospodin dává příklad, jakým způsobem pracuje (citace 2 Pa 33,9-13). *3BC 1132.7*

Hospodin často hovoří ke svému lidu ve varováních a napomenutích. Zjevil sám Sebe v milosrdenství, lásce a dobrotě. Nikdy neponechal svůj odpadlý lid vůči nepříteli, ale dlouho jej snášel, dokonce v době zarytého odpadlictví. Ale po výzvách, které se staly zbytečné, připravil trestající metlu. Jaká soucitná láska byla uplatněna vůči Božímu lidu. Hospodin by mohl zničit v jejich hříších ty, kteří působili proti jeho záměrům, ale on to neučinil. Jeho ruka je stále vztažena. Máme důvody k tomu, abychom přinášeli díky Bohu za to, že ještě neodňal svého Ducha těm, kteří nechtěli kráčet po jeho cestě. – Letter 94, 1899 *3BC 1132.8*

2. Paralipomenom 34.

18-19. Viz komentář EGW k 2 Kr 22,10-11, sv. II., str.1038. *3BC 1133.1*

21. (2 Kr 22,13). Slovo Hospodinovo je stále závazné – (Citace 2 Kr 22,13). Joziáš neřekl: „Nic nevím o této knize. Jsou to staré předpisy, a časy se změnily.“ Ustanovil muže, kteří měli prozkoumat tuto věc a tito mužové se odebrali k prorokyni Chuldě (citace 2 Kr 22,15-20). *3BC 1133.2*

V Joziášových dnech bylo Slovo Hospodinovo stejně tak závazné a mělo by být stejně tak přesně dodržováno jako v době, kdy bylo vysloveno. A dnes je stejně tak závazné jako tenkrát. – GCB April 1, 1903 *3BC 1133.3*

22. (2 Kr 22,14). Chulda byla navštívena nejváženějšími osobami království – Joziáš poslal k prorokyni posly, kteří byli nejvyššími a nejváženějšími z lidu. Poslal první muže království – muže, kteří zaujímali vysoká postavení zodpovědnosti v národě. Takto prokázal úctu k Božím prorokům. – GCB April 1, 1903 *3BC 1133.4*

29-31. Viz komentář EGW k 2 Kr 23, 1-3, sv. II., str. 1038. *3BC 1133.5*

30. Viz komentář EGW k 2 Kr 23,2, sv. II., str. 1039. *3BC 1133.6*

26-33. Viz komentář EGW k 2 Kr 3,29-30, sv. II., str. 1039. *3BC 1133.7*

2. Paralipomenom 35.

20-24. Viz komentář EGW k 2 Kr 23,29-30, sv. II., str. 1039. *3BC 1133.8*

2. Paralipomenom 36.

11-13. Viz komentář EGW do 2 Kr 24, 17-20, sv. II., str. 1040. *3BC 1133.9*

14-21. Židé j sou příkladem ukončení Boží shovívavosti – Židovský národ je nám představen jako příklad ukončení Boží dlouhoshovívavosti. Ve zkáze Jeruzaléma je představeno zničení světa. Ústa toho, který vždy vyslovuje požehnání pro kající, který vyslovuje povzbuzení chudým a trpícím a který přináší potěšení pokorným, vyslovil prokletí nad těmi, kterým předložil světlo, ale kteří ho neuznali ani nepřijali. Těm, kteří si mysleli, že se mohou vyhnout jasnému a zřetelnému Božímu slovu a udržovat člověkem ustanovené tradice, oznámil, že budou shledáni vinnými veškeré krve proroků, zabitých od založení světa. *3BC 1133.10*

Znovu a znovu se Bůh snažil zastavit Židy přísnými tresty v jejich bezbožném jednání. Oni ho však provokovali bezbožnými skutky, zavrhovali Zákon Hospodina zástupů a nakonec odmítli prokázat úctu jeho jednorozenému Synu. Každé století přestupování zákona hromadilo hněv pro veliký den hněvu. Ježíš prosil tvrdošíjný a zatvrzelý národ, aby nenaplnil míru svých nepravostí. Jejich bezbožné skutky nebyly zapomenuty ani přehlédnuty. Když čas trestajících soudů měl přijít v plnosti, byl dán rozkaz ze svatého místa Nejvyššího k obhájení Boží cti a zvelebení jeho zákona. – Undated Manuscript 145 *3BC 1133.11*

19. Viz komentář EGW k 2 Kr 25,9, sv. II., str. 1040. *3BC 1133.12*

20. Viz komentář EGW k 2 Kr 24, 10-16, sv. II., str. 1040. *3BC 1133.13*

Ezdráš 3.

10-12. Jedni chválili a druzí plakali – (Citace Ezd 3,10-11). Tato chvála a díkůvzdání, o které nemusíme mluvit, byla zcela odpovídající. Dům, na němž spočinuly jejich oči, byl pro Hospodina dostatečně důležitý, aby znovu a znovu posílal své slovo k povzbuzení stavitelů. Hospodin předává svým služebníkům slova k mluvení; a tuto vděčnost by měli vyjádřit všichni, ... když viděli, že byly položeny základy tohoto domu. *3BC 1133.14*

Ale zde nastala jiná potíž. Bylo slyšet nařikání, pláč a smutek, protože chrám nebyl zvenčí tak nádherný jako první. Objevili se takoví, kteří používali své hovorové schopnosti k tomu, že hovořili o podrážce stavby k té, kterou postavil Šalomoun. Spolu s hudbou a zpěvem, s radostí a chválou

vůči Bohu byl smíšen určitý neharmonický tón, nebyl to tón radosti, chvály ani díkuvzdání, ale tón nespokojenosti (citace Ezd 3,12). 3BC 1134.1

Viděli dost na to, aby byli puzeni chválit Boha. Viděli, že Hospodin je navštívil poté, co je rozptýlil za jejich nevděčnost a nevěrnost vůči jeho příkázáním. Zapůsobil na srdce Cýra, aby pomohl těm, kteří byli určeni znovu vystavět jeho dům. Avšak ti, kteří se nechali snadno odradit, nekráčeli vírou. Pěstovali zhoubné pocity, které nebyly vůní života k dobrým skutkům. – Manuscript 116, 1897 3BC 1134.2

Ezdráš 7.

6-10. Ezdráš publikuje opisy zákona – Ezdráš byl potomkem synů Aronových, knězem, jehož Bůh vyvolil, aby se stal nástrojem pro blaho Izraele a aby tím mohl vrátit kněžskému stavu čest a slávu, jež z valné části pozbyl v době zajetí. Ezdráš byl člověkem veliké zbožnosti a svaté horlivosti. Byl také člověkem učeným a zběhlým v zákoně Mojžíšově. Tyto schopnosti z něho učinily význačného muže. 3BC 1134.3

Ezdráš byl puzen Duchem Božím ke zkoumání historických a básnických knih Bible, a tímto způsobem se stal obeznámeným s významem a pochopením zákona. Po dobu zajetí poznání Boží vůle bylo v jisté míře ztraceno. Ezdráš shromáždil všechny opisy zákona, které jen mohl najít. Učini-
nil z nich kopie, rozšířil je mezi Boží lid a stal se učitelem zákona a proroctví ve školách proroků. Ryzí slovo, takto pilně Ezdrášem učené, šířilo vědomosti, které byly v této době neocenitelné. – Letter 100, 1907 3BC 1134.4

Bůh dává další příležitost a projevuje shovívavost – Hospodin povýšil Ezdráše do hodnosti svého služebníka. Zapůsobil na srdce krále, tak aby Ezdráš našel u něho přízeň. Král vložil do jeho rukou hojné prostředky na obnovu chrámu a umožnil Židům, kteří byli sedmdesát let v babylon-
ském zajetí, aby se mohli vrátit. Tím, že dal svému lidu další příležitost, aby mohli sloužit Bohu ve své vlastní zemi, Hospodin projevil svou shovívavost ke svým vzpurným dětem. – Letter 98, 1907 3BC 1134.5

10. Příklad v poznání a praxi – Dovolíme snad, aby nás příklad Ezdráše učil, jak máme využívat naši znalost Písma? Život tohoto Božího služebníka by měl být pro nás inspirací, abychom sloužili Hospodinu celým srdcem, myslí i silou. Každý dostal k vykonání určitou práci a ona může být vykonána pouze posvěceným úsilím. Nejprve se však musíme sami rozhodnout, že se chceme seznámit s Božími požadavky a pak je uplatňovat v praxi. Pak můžeme rozsévat semena pravdy, která přinesou ovoce pro věčný život. – RH Feb. 6, 1908 3BC 1134.6

Ezdráš 8.

22. Ezdráš byl ochoten podstoupit riziko – Ezdráš a jeho druzi byli rozhodnutí bát se Boha, být mu poslušni a vložit svou důvěru výhradně na něj. Neutvářeli spojení se světem, aby si zajistili pomoc nebo přátelství Božích nepřátel. Bez ohledu na to, zda jich bylo mnoho nebo několik, věděli, že úspěch přichází pouze od Boha. V žádném případě nechtěli, aby jejich úspěch byl přisuzován bo-
hatství a vlivu bezbožných lidí. 3BC 1134.7

Ezdráš podstoupil riziko, když svěřil svou věc Bohu. Dobře věděl, že jestli ve svém důležitém díle zklamou, bude to proto, že se nepodřídili Božím požadavkům, a proto jim Bůh nemohl pomoci. 3BC 1134.8

Písmo svaté poskytuje hojné důkazy, že je bezpečnější být spojen s Pánem a ztratit přízeň a přátelství světa, než se obracet ke světu pro přízeň a oporu a zapomenout přitom na naši závislost na Bohu. Bylo to proto, že byli přesvědčeni o této pravdě, že Židé nechtěli dovolit, aby se jejich protivníci spojili s nimi v díle budování chrámu. V návrzích těchto modloslužebníků viděli satanův zá-
měr vlákat Boží lid do spojení a společenství s jeho nepřáteli. – RH Jan. 8, 1884 3BC 1134.9

Ezdráš 9.

6. Modlitba pokory a lítosti – Ezdráš vlastnil pravého ducha modlitby. Když předkládal svou prosbu před Boha Izraele, když těžce zhřešil navzdory velkému světlu a výsadám, zvolal: „*Stydím se a hanbím pozdvihnouti, Bože můj, tváři své k tobě; nebo nepravosti naše rozmnožily se nad hlavou, a provinění naše vzrostlo až k nebi.*“ Ezdráš vzpomínal na Boží dobrotu v tom, že znovu poskytoval svému lidu oporu v jejich rodné zemi, a byl naplněn rozhořčením a žalem při pomyšlení na jejich nevďěčnost oplátkou za božskou přízeň. Jeho jazyk je jazykem pravého pokoření duše a lítosti, která zápasí s Bohem na modlitbě a zvítězí. Pouze taková pokorná modlitba pronikne k sluchu Hospodina zástupů. – ST Feb. 19, 1885 ^{3BC 1135.1}

Nehemiáš 1.

1. Muži příležitosti a zásad – Nehemiáš a Ezdráš byli muži příležitosti. Hospodin měl pro ně k vykonání zvláštní dílo. Měli volat lidi k tomu, aby přemýšleli o svých cestách a aby viděli, kde udělali chybu; protože Hospodin nestrpěl, aby se jeho lid stal bezmocným, zmateným a byl odveden do zajetí, bez příčiny. Hospodin zvlášť požehnal tyto muže stojící na straně práva. Nehemiáš nebyl oddělen ani jako kněz ani jako prorok, ale Hospodin ho použil pro vykonání zvláštního díla. Byl vybrán za vůdce lidu. Jeho věrnost vůči Bohu však nebyla závislá na jeho postavení. ^{3BC 1135.2}

Hospodin nedovolí, aby jeho dílu bylo bráněno, i kdyby se pracovníci ukázali jako nehodní. Bůh má lidi v záloze, připravené splnit požadavky, aby jeho dílo mohlo být ochráněno ode všech znečišťujících vlivů. Bůh bude ctěn a veleben. Když Duch Boží zapůsobí na mysl člověka určeného Bohem jako vhodného k vykonání tohoto díla, on odpovídá: „Zde jsem, pošli mne.“ ^{3BC 1135.3}

Bůh ukázal svému lidu, pro něhož tak mnoho učinil, že nechce sloužit jejich hříchům. Působil ne skrze ty, kteří mu nechtěli sloužit s cílevědomostí, kteří narušili své cesty před ním, ale skrze Nehemiáše, protože on byl tím mužem zapsaným v nebeských knihách. Bůh prohlásil: „*Ty, kteří mě ctí, já poctím.*“ Nehemiáš se prokázal být tím mužem, kterého Bůh může použít k odstranění falešných zásad a obnovení nebeských zásad; a proto ho Bůh poctil. Hospodin použije ve svém díle lidi, kteří jsou tak pevní v zásadách jako ocel a kteří se nedají ovlivnit sofistickou těch, kteří ztratili své duchovní rozeznání. ^{3BC 1135.4}

Nehemiáš byl vybrán Bohem, protože byl ochoten spolupracovat s Hospodinem jako obnovitel. Faleš a intriky byly používány k narušení jeho poctivosti, on se však nedal podplatit. Nechtěl se nechat nakazit výmysly bezzásadových lidí, kteří byli najati ke konání zlého díla. Nedovolil jim, aby ho strachem dohnali k následování zbabělého jednání. Když viděl, jak jsou uváděny v činnost špatné zásady, nepřihlížel pouze jako divák, aby tímto svým mlčením vyjádřil souhlas. Nenechal lidi, aby došli k přesvědčení, že stojí na nesprávné straně. Zaujal pevný a rozhodný postoj na straně pravdy. Nepropůjčil by ani jednu jotu vlivu k překroucení zásad, které ustanovil Bůh. Ať jiní následovali jakékoliv jednání, mohl vždy říci: „Já jsem tak jednal ne ze strachu před Bohem.“ ^{3BC 1135.5}

Ve svém působení Nehemiáš měl stále před očima Boží čest a slávu. Vladaři, kteří byli před ním, jednali s lidmi nespravedlivě, „*a brali od nich chléb a víno, nadto ještě čtyřicet šekelů stříbra, ba dokonce jejich služebníci panovali nad nimi.*“ Nehemiáš prohlašuje: „*Já jsem však tak nejednal z bázně před Bohem.*“ – RH May 2, 1899 ^{3BC 1135.6}

5-11. Modlitba, která má být studována – (Citace Neh 1,5-6). Nehemiáš řekl, že nejenom Izrael zhřešil. V pokání uznal, že on i dům jeho otce zhřešili. „*Jednali jsme převráceně proti Tobě,*“ řekl, „*umístili jsme se mezi ty, kteří zneuctili Boha tím, že nestáli pevně na straně pravdy.* ...“ (Citace Neh 1,7-11). ^{3BC 1136.1}

Nehemiáš se pokoril před Bohem a vzdal mu slávu náležející jeho jménu. Stejně tak učinil Daniel v Babylóně. Studujme modlitby těchto mužů. Ony nás naučí, že se máme sami pokorit, ale

že nikdy nemáme smazat demarkační čáru mezi lidem zachovávajícím Boží přikázání a těmi, kteří nemají žádnou úctu k jeho zákonu. 3BC 1136.2

Všichni se potřebujeme přiblížit k Bohu. On se přiblíží k těm, kteří k němu přistoupí v pokoře, naplnění svatou bázní k jeho svatému majestátu a stojí před ním, oddělení od světa. – Manuscript 58, 1903 3BC 1136.3

6-7. Nehemiáš důvěřoval Boží věrnosti – Nehemiáš se vírou pevně chopil božského zaslíbení, složil u podnože nebeského milosrdenství svou prosbu, aby se Bůh zastal pře svého kajícího lidu, obnovil jejich sílu a znovu vystavěl jejich zpustošená místa. Bůh je věrný ve vykonání svých hrozeb, když se jeho lid od něho odloučí. On je rozptýlil do cizích zemí mezi národy, v souladu se svým Slovem. A Nehemiáš našel právě v této skutečnosti ujištění, že bude stejně tak věrný ve splnění svých zaslíbení. – SW March 1, 1904 3BC 1136.4

Nehemiáš 2.

4. (Ř 12,12). Vytrvalý v modlitbě – Bůh nám ve své prozívatelnosti neumožňuje, abychom znali konec na počátku. Dává nám však světlo svého Slova, aby nás vedlo, jak máme postupovat vpřed, a přikazuje nám, abychom udržovali naše mysle setrvávající u Ježíše. Ať jsme kdekoli, ať je jakékoli naše zaměstnání, naše srdce mohou být pozvednuta v modlitbě k Bohu. To znamená být vytrvalým v modlitbě. Nemusíme čekat, až se můžeme sklonit na svých kolenou, dříve než se modlíme. Při jedné příležitosti, když Nehemiáš přišel před krále, král se ho zeptal, proč je tak smutný a jaké má přání. Nehemiáš se však neodvážil ihned odpovědět. Byly v sázce důležité zájmy. Osud národa byl závislý na dojmu, jaký byl pak učiněn na panovníkovu mysl; a Nehemiáš vyslal modlitbu k Bohu nebes, dříve než si odvážil odpovědět králi. Výsledkem bylo, že získal všechno, oč žádal a dokonce i to, po čem toužil. – HS 144 3BC 1136.5

8. 18. Dobrá ruka uznávaného Boha – Hospodin od nás vyžaduje, aby naše „já“ zemřelo v Ježíši Kristu a nechť sláva patří cele Bohu. Náš život patří Pánu a je vybaven zodpovědností, kterou my plně nechápeme. Vlákna vlastního „já“ jsou vetkána do tkaniva a tímto je Bůh zneuctěn. Nehemiáš poté, co získal tak velký vliv na panovníka, na jehož dvoře žil jakož i na svůj lid v Jeruzalémě, místo aby připisoval chválu svým vlastním vynikajícím rysům charakteru, svým mimořádným schopnostem a síle, uvedl záležitost přesně tak, jak byla. Prohlásil, že jeho úspěch způsobila dobrá Boží ruka, jež bdí nad ním. Udržoval v sobě pravdu, že Bůh je jeho ochranou v každém postavení vlivu. Za každý povahový rys, kterým získal přízeň, chválil působivou Boží moc, projevenou prostřednictvím svých neviditelných nástrojů. A Bůh mu dal moudrost, protože nevyvyšoval sám sebe. Hospodin ho učil, jak má používat svěřené mu dary k nejlepšímu užítku, a pod Božím dohledem tyto schopnosti získaly další schopnosti. Tyto lidské nástroje mohly být řízeny božskými nástroji. – Letter 83, 1898 3BC 1136.6

12-15. Andělé hledí na církev, tak jako Nehemiáš hleděl na Jeruzalém – Se zarmouceným srdcem hleděl návštěvník zdaleka na rozvalené hradby svého milovaného Jeruzaléma. Není to snad tak stejné, že nebeští andělé posuzují stav Kristovy církve? Tak jako obyvatelé Jeruzalému jsme si zvykli na existující zla a často jsme spokojeni a nevynakládáme žádné úsilí, abychom je odstranili. Ale jak na tyto zla pohlížejí bytosti osvětlené Bohem? Nehledí na ně snad tak, jako Nehemiáš pohlížel se zarmouceným srdcem na zbořené zdi a brány spálené ohněm? 3BC 1136.7

Nejsou všude patrné hanebné důkazy odpadnutí od Boha a přizpůsobení se světu milujícímu hřích a nenávidějícímu pravdu? Kdo se může v těchto dnech temnoty a nebezpečí postavit na obranu Siona a prokázat se dobrem? Jejich duchovní stav a vyhlídky nejsou v souladu se světlem a výsadami udělenými jim Bohem. – SW March 22, 1904 3BC 1136.8

17-18. Potřebujeme Nehemiáše – Dnes v církvi potřebujeme Nehemiáše – ne muže, kteří se jen modlí a kážou, ale muže jejichž modlitby a kázání jsou podepřena odhodlaným a horlivým záměrem. Jednání, jaké si zvolil tento hebrejský vlastenec pro vykonání svého plánu, je to, které by mělo být stále osvojeno kazateli a vedoucími muži. Když již položili své plány, měli by je předložit církvi takovým způsobem, aby získali jejich zájem a spolupráci. Necht' lid porozumí plánům a podí-

lí se na práci a bude mít osobní zájem o její zdar. Úspěch doprovázející Nehemiášovo úsilí ukazuje, co může vykonat modlitba, víra a moudré, čínorodé působení. Živá víra podněcuje k energickým činům. Duch projevený vedoucím se bude ve velké míře odrážet v lidu. Jestliže vedoucí tvrdí, že věří slavnostním a důležitým pravdám, které jsou v této době zkouškou pro svět, neprojeví vroucí horlivost pro přípravu lidu, aby mohl obstát v Božím dni, pak vezme, že církev bude bezstarostná, lhostejná a rozkoš milující. – SW March 29, 1904 3BC 1137.1

Nyní, v této době potřebujeme Nehemiáše, kteří by probudili lid, aby viděl, jak daleko odešel od Boha následkem přestoupení jeho zákona. Nehemiáš byl reformátorem, velkým člověkem povolaným pro tuto vážnou dobu. Když přišel do spojení se zlem a každým druhem opozice, probudila se v něm nová odvaha a horlivost. Jeho ráznost a rozhodnost nadchla lid v Jeruzalémě; a síla a odvaha zaujala místo slabosti a znechucení. Jeho svatý cíl, jeho velká naděje, jeho radostné posvěcení se dílu, byly nakažlivé. Lidé hořeli nadšením svého vůdce a ve své oblasti se každý muž stal Nehemiášem a pomáhal posilovat ruku a srdce svého bližního. Zde je poučení pro kazatele dnešních dnů. Jestliže jsou lhostejní, neteční, postrádající zbožnou horlivost, co můžeme pak očekávat od lidu, kterému slouží? – SW June 28, 1904 3BC 1137.2

Nehemiáš 4.

1-8. Satan stále používá pohrdání a výsměch – Nehemiášova zkušenost se opakuje v dějinách Božího lidu v této době. Ti, kteří pracují v díle pravdy, zjišťují, že to nemohou činit, aniž by nevzbudili hněv svých nepřátel. I když jsou Bohem povoláni do díla, v němž jsou zaměstnání, a jejich jednání je jim schváleno, nemohou uniknout výtkám a posměchu. Budou označováni za vizi-onáře, nespolehlivé, intrikáře, pokrytce – za cokoliv, krátce řečeno, jen aby to vyhovovalo cílům jejich nepřátel. Nejsvětější věci budou představovány v posměšném světle, aby pobavily bezbožné. A velmi malé množství jízlivosti a nízkého důvtipu, spojeného se závistí, žárlivostí, neúctou a nenávistí, stačí k tomu, aby vyvolalo veselí rouhavého posměvače. A tito sebevědomí šprýmaři povzbuzují jeden druhého v důvtipu a osmělují se navzájem ve svém rouhavém díle. Pohrdání a výsměch jsou vskutku bolestné pro lidskou přirozenost, ale musí být snášeny všemi, kteří jsou věrní Bohu. Je to satanova taktika takto odvracet duše od konání díla, které Hospodin na ně vložil. 3BC 1137.3

Pyšným posměvačům nelze důvěřovat; ale tak, jak satan našel v nebeských dvorech společníky, kteří mu byli nakloněni, tak také najde mezi vyznávajícími následovníky Kristovými ty, jež mohou ovlivňovat, kteří jim upřímně věří a jsou jim nakloněni, prosí v jejich jménu a stávají se proniknutí jejich duchem. Ti, kteří jsou téměř ve všem jiném v rozporu, se spojí v pronásledování těch několika, kteří se odváží vejít na přímou stezku povinnosti. A to stejné nepřátelství, které vede k pohrdání a výsměchu, bude za příznivých okolností vyvolávat násilnější a krutější opatření, zvláště když jsou Boží služebníci činní a úspěšní. – SW April 12, 1904 3BC 1137.4

7-9. Spojení drakovým poutem – Duch nenávisti a odporu vůči Hebrejům vytvořil pouto jednoty a vyvolal oboustrannou náklonnost mezi různými skupinami lidí, kteří by jinak mohli proti sobě navzájem bojovat. Toto objasňuje skutečnost, jíž jsme často svědky v našich dnech ve stávajícím spojení lidí různých denominací, aby se stavěli proti přítomné pravdě, jejichž jediným poutem se zdá být ten, který je drakem ve své podstatě, projevující nenávist a nepřátelství vůči ostatkům zachovávaným Boží příkázání. „Vysílejme naše modlitby k našemu Bohu a postavme stráž proti nim dnem i nocí, kvůli nim.“ 3BC 1137.5

Jsme ve stálém nebezpečí, že se staneme soběstačnými, spoléhající na svou vlastní moudrost, a že neučiníme Boha naší silou. Nic tak velice nerozruší satana, jako naše neznalost jeho nástrah. Když cítíme nebezpečí, pocítíme potřebu modlitby, tak jak to činil Nehemiáš. A podobně jako on, obdržíme spolehlivou ochranu, která nám zaručí bezpečí v nebezpečných dobách. Jestliže budeme bezstarostní a lhostejní, budeme jistě přemoženi satanovými svody. Musíme být bdělými. Když – podobně jako Nehemiáš – se uchýlíme k modlitbě, zanesouce všechny naše starosti a břemena k Bohu, neměli bychom si myslet, že už nemáme co dělat. Máme dále bdít a modlit se. Měli bychom sledovat dílo našich protivníků, aby nezískali převahu v klamání duší. Měli bychom v Kristově

moudrosti vynakládat úsilí, abychom překazili jejich záměry, avšak ve stejnou dobu jim nesmíme dovolit, aby nás odvolali od našeho velkého díla. Pravda je silnější než blud. Spravedlnost zvítězí nad zlem. ... 3BC 1138.1

Setkáme se s odporem každého druhu, tak jako stavitelé jeruzalémských zdí; ale jestliže budeme bdít a modlit se a pracovat tak, jako oni pracovali, Bůh bude bojovat naše bitvy za nás a dá nám převzácná vítězství. – RH July 6, 1886 3BC 1138.2

Nehemiáš 6.

3. Způsob, jak čelit zastrašujícím hrozbám – Budeme muset snášet nejprudší odpor od těch, kteří se stavějí proti Božímu zákonu. Ale stejně jako stavitelé jeruzalémských zdí bychom se neměli nechat odvést a zdržet od našeho díla zprávami, posly toužícími po diskuzích nebo sporech nebo zastrašujícími hrozbami, publikováním lží, nebo nějakými klamy, jaké satan může podněcovat. Naší odpovědí má být: Jsme zaměstnání ve velkém díle a nemůžeme od něho odejít. Někdy můžeme být na rozpacích a nebudeme vědět, jakým směrem se máme dát, abychom uchovali čest Božího díla a obhájili jeho pravdu. 3BC 1138.3

Nehemiášovo jednání by mělo mít silný vliv na naše mysle, pokud se jedná o způsoby shromáždění této skupiny protivníků. Měli bychom všechny tyto záležitosti předložit Pánu na modlitbě, jak to učinil Nehemiáš ve své prosbě vůči Bohu, zatímco jeho vlastní duch byl ponížený. Přilnul k Bohu s neochvějnou vírou. 3BC 1138.4

Toto je jednání, jaké bychom měli sledovat. Čas je příliš vzácný pro Boží služebníky, aby ho věnovali na obhájení svých charakterů očerněných těmi, kteří nenávidí sobotu Hospodinovu. Měli bychom jít kupředu s neochvějnou důvěrou, věříce, že Bůh dá své pravdě velká a slavná vítězství. V pokoře, tichosti a čistotě života, spoléhajíce na Ježíše máme dokázat s přesvědčující mocí, že máme pravdu. – RH July 6, 1886 3BC 1138.5

Nehemiáš 9.

Biblické principy proti lidským obyčejům – V 9. kapitole Nehemiášovy knihy je zaznamenáno Hospodinovo dílo ve prospěch jeho lidu. Je tam poukázáno na hříchy lidu v odvrácení se od Boha. Tyto hříchy je odloučily od Boha a on dovolil, aby byli přivedeni pod nadvládu pohanských národů. 3BC 1138.6

Tyto dějiny byly zaznamenány k našemu užitku. To, co se stalo, se stane znovu, a proto se potřebujeme obracet k Bohu o radu. Nesmíme důvěřovat radám člověka. Potřebujeme vzrůstající schopnost rozeznání, abychom uměli rozlišovat mezi pravdou a bludem. Dějiny dítek Izraele ukazují jistý důsledek odvrácení se od biblických zásad k obyčejům a praktikám lidí. Pán nebude sloužit nějakým plánům, které uspokojují sobectví lidí a maří jeho dílo. Nedá zdar výmyslům, které odvádějí od věrnosti jeho příkázáním. Požaduje, aby schopnosti dané člověku, byly použity k udržování jeho cesty, konání spravedlnosti a soudu, nezávisle na tom, zda něco bude zbořeno nebo obnoveno a vybudováno. Bůh nechce, abychom následovali moudrost lidí, kteří nemají v úctě jeho Slovo a sami působí pohanu svými praktikami a radami. – RH May 2, 1899 3BC 1138.7

6-15. Viz komentář EGW k Ex 20,1-17, sv. I., str.1103. 3BC 1139.1

38. (Neh 10,29). Spojení v slavnostní smlouvě – Byla by to scéna velmi příjemná Bohu i andělům, kdyby se jeho vyznávající následovníci v tomto pokolení spojili tak, jak to učinil starý Izrael (týkající se zvláště oživení v Nehemiášových dnech) v slavnostní smlouvě „*a plnili všecka příkázání Hospodina Pána našeho, i soudy jeho, i ustanovení jeho*“. – SW June 7, 1904 3BC 1139.2

Ester 1.

Kontrast dvou svátků – Čteme s potěšením o svátku královny Vasti. Nebyl to svátek, kterého se účastnili různorodí činitelé, ale svátek určený královnou pro ženy mající postavení v království, které pěstovaly cudnou zdvořilost, bez svévole a smyslnosti. *3BC 1139.3*

Stalo se to tehdy, když král nebyl sám, když byl jeho úsudek zatemněn pitím vína, že poslal pro královnu, aby ti, kteří byli přítomní na jeho hostině, muži otupělí vínem, se mohli podívat na její krásu. Ona jednala v souladu se svým čistým svědomím. *3BC 1139.4*

Vasti odmítla poslouchat králův rozkaz, domnívající se, že když přijde k sobě, schválí její jednání. Ale král měl nemoudré rádce. Argumentovali, že kdyby byla ženě dána moc, bylo by jí to ke škodě. – Manuscript 29, 1911 *3BC 1139.5*

10-12. Vastino odmítnutí bylo pro dobro krále – (Citace Est 1,10-11). Kdyby si král uchoval svou královskou důstojnost tím, že by uplatňoval návyky střidmosti, nikdy by nevydal takové nařízení. Jeho mysl však byla narušena vínem, které užíval tak hojně, a proto nebyl schopen jednat moudře. *3BC 1139.6*

Když tento rozkaz vyšel od krále, Vasti nemohla splnit jeho příkaz, protože věděla, že bylo užíváno hojně vína a že Asverus byl pod vlivem tohoto opojného nápoje. Pro dobro svého manžela i pro své vlastní dobro se rozhodla neopustit své postavení v čele ženského dvora (citace Est 1,12). – Manuscript 39, 1910 *3BC 1139.7*

16-22. Bůh změnil Asverovu pošestilost na dobro – (Citace Est 1,16-22). Není nejmenší pochybnosti, že král, když později zvažoval záležitost, si uvědomil, že Vasti si zasloužila, aby byla vážená, a ne aby bylo s ní tak zacházeno. *3BC 1139.8*

Žádný zákon o rozvodu, formulován lidmi, kteří se po mnoho dnů oddávali pití vína, lidmi, kteří nebyli schopni ovládat svou chuť, nemůže mít žádnou cenu v očích Krále králů. Tito lidé nebyli schopni uvažovat zdravě a ušlechtilé. Nemohli rozeznat skutečnou situaci. *3BC 1139.9*

Ať je jakkoli vysoký jejich úřad, lidé jsou odpovědní Bohu. Velká moc vykonávána králi vede často do krajnosti ve vyvyšování vlastního „já“, a bezcenné sliby způsobují, že ustanovené předpisy, které pohrdají vyššími Božími zákony, vedou k velké nespravedlnosti. *3BC 1139.10*

Příležitosti k požitkářství tak, jak jsou představeny v první kapitole Ester, neoslavují Boha. Hospodin však skuteční svou vůli skrze lidi, kteří svádějí jiné. Kdyby Bůh nevztáhl svou zdržující ruku, viděli bychom neobvyklá představení. Bůh však zapůsobí na lidské mysli, aby uskutečnily jeho cíle, dokonce i když tento člověk má ve zvyku stále následovat zlé praktiky. Hospodin uskutečňuje své plány skrze lidi, kteří neuznávají jeho moudrá naučení. V jeho ruce je srdce každého pozemského vládce, aby ho obrátil tam, kam on chce, tak jak obrátil vody řek. *3BC 1139.11*

Skrze zkušenost, která vynesla Ester na Medo-Perský trůn, Bůh pracoval na uskutečnění svých plánů, jaké měl se svým lidem. To, co bylo vykonáno pod vlivem velkého množství vína, posloužilo k dobru Izraele. – Manuscript 39, 1910 *3BC 1139.12*

Ester 4.

14-17. Posvěcené ženy mohou sehrát důležitou roli – Skrze královnu Ester Hospodin vykonal mocné vysvobození pro svůj lid. V době, kdy se zdálo, že žádná moc je nemůže zachránit, Ester a ženy, které byly přidružené k ní, půstem, modlitbou a rychlým jednáním čelily dekretu a přinesly záchranu svému lidu. *3BC 1140.1*

Studium působení žen spojených s Božím dílem v době Starého zákona nás učí lekci, která nám umožní čelit nálehavým situacím v díle dneška. Nemusíme být přivedeni do takové kritické a významné situace, do jaké byl přiveden Boží lid v době Ester, ale často obrácené ženy v nejskromnějším postavení mohou sehrát důležitou roli. – Letter 22, 1911 *3BC 1140.2*

Job 1.

1. Mojžíš napsal knihu Job – Dlouhá léta uprostřed samoty pouště nebyla ztracena. Mojžíš nejenže získal přípravu pro velké dílo, které bylo před ním, ale během této doby pod vnuknutím Duha svatého napsal knihu Genesis a také knihu Job, která by měla být čtena s nejhlubším zájmem Božím lidem až do konce času. – ST Feb. 19, 1880 ^{3BC 1140.3}

5. Job jako věrný kněz – Bylo by dobré pro rodiče, aby se naučili od muže z Uz lekci vytrvalosti a oddanosti. Job nezanedbával svou povinnost vůči těm, kteří byli mimo jeho domácnost; byl štědrý, laskavý, pozorný k zájmům jiných; a ve stejné době horlivě pracoval na záchraně své vlastní rodiny. Uprostřed slavností svých synů a dcer se obával, aby jeho děti nevzbudily nelibost Boží. Jako věrný kněz své domácnosti přinášel za ně oběti jednotlivě. Znal odporný charakter hříchu a pomyslení na to, že jeho děti by mohly zapomenout na božské požadavky, ho vedlo k Bohu jako přímluvci v jejich jménu. – RH Aug. 30, 1881 ^{3BC 1140.4}

Job 4.

7-9. (kap. 38,1-2). Pohromy nejsou ukazateli hříchů – Je to velice přirozené pro lidské bytosti, aby si myslely, že velké pohromy jsou jistými ukazateli velkých zločinů a obrovských hříchů; lidé však často dělají chybu, když tímto měří charakter. Nežijeme v době trestajících soudů. Dobro a zlo je smícháno dohromady a pohromy dopadají na všechny. Někdy lidé překračují hraniční čáru Boží ochranné péče a pak satan nad nimi uplatňuje svou moc a Bůh nezasahuje. Job byl těžce postižen a jeho přátelé se ho snažili přimět k uznání, že jeho utrpení je důsledkem jeho hříchu a příčinou, že se ocitl pod odsouzením. Představovali jeho případ jako případ velkého hříšníka. Hospodin je však pokáral za jejich soud svého věrného služebníka. – Manuscript 56, 1894 ^{3BC 1140.5}

9. Jobovi přátelé falešně představili Boha – Na našem světě panuje zkaženost, ale ne všechna utrpení jsou výsledkem převráceného způsobu života. Job je nám jasně představen jako člověk, jehož Hospodin dovolil satanu sužovat. Nepřítel ho zbavil všeho, co vlastnil; jeho rodinná pouta byla zlomena; jeho děti mu byly odňaty. Po určitou dobu bylo jeho tělo pokryto odpornými vředy, a proto velmi trpěl. Jeho přátelé ho přišli potěšit, přitom se však snažili přimět ho k tomu, aby pochopil, že je zodpovědný za své utrpení v důsledku svého hříšného jednání. On se však bránil a popíral obvinění, prohlašujíc: Všichni jste mizerní těšitelé. Tím, že se ho snažili učinit vinným před Bohem a že si zasloužil jeho trest, přivedli na něho bolestnou zkoušku a představili Boha ve falešném světle. Job se však neuchýlil od své věrnosti a Bůh odměnil svého věrného služebníka. – Manuscript 22, 1898 ^{3BC 1140.6}

Job 38.

(Ř 11,33). Bůh klade otázky, na které učenci nedovedou odpovědět – Lidé největšího intelektu nedovedou pochopit tajemství JHVH, zjevená v přírodě. Božské vnuknutí klade mnoho otázek, které největší učenci nedovedou odpovědět. Tyto otázky nebyly položeny proto, abychom na ně mohli odpovědět, ale aby obrátily naši pozornost k hloubkám Božích tajemství a aby seznámili lidi s tím, že jejich moudrost je omezená; že v obyčejných věcech každodenního života jsou tajemství přesahující možnost chápání omezených myslí; že soud a Boží plány jsou mimo dosah a jeho moudrost je nevyzpytatelná. Jestliže zjeví samého sebe člověku, tak je stejně zahalen v hustém mraku tajemství. ^{3BC 1141.1}

Božím záměrem je zatajit o sobě více, než co oznámil člověku. Kdyby lidé plně chápali cesty a Boží díla, nevěřili by pak v něho jako nekonečně Jediného. On nemůže být pochopen člověkem ve své moudrosti, pohnutkách a cílech. „*Nevystižitelné jsou cesty jeho.*“ Jeho láska nemůže být nikdy vysvětlena na základě přirozených zásad. Kdyby to bylo možné, nepocíťovali bychom, že mu mů-

žeme důvěřovat v zájmu našich duší. Skeptici nechtějí věřit, protože se svými omezenými myslmi nemohou pochopit nekonečnou moc, skrze kterou Bůh zjevuje sebe člověku. Dokonce i ústrojí lidského těla nemůže být plně pochopeno; představuje tajemství, která matou i ty nejmoudřejší. ^{3BC 1141.2}

Protože lidská věda nemůže ve svém bádání vysvětlit cesty a díla Stvořitele, lidé budou pochybovat o existenci Boha a připisovat nekonečnou moc přírodě. Boží existence, jeho charakter, jeho zákon jsou fakta, která všichni rozumní lidé nejvyššího vzdělání nemohou vyvrátit. Popírají Boží požadavky, zanedbávají zájmy svých duší, protože nemohou pochopit jeho cesty a díla. Přesto se Bůh vždy snaží poučovat omezené lidi, aby se mohli cvičit ve víře v něj a svoji důvěru vložili plně do jeho rukou. Každá kapka deště, každá vločka sněhu, každé stéblo trávy, každý list a květ svědčí o Bohu. Tyto malé věci, tak běžné kolem nás, nás učí lekci, že nic neunikne pohledu nekonečného Boha, že nic není příliš malé na to, aby vyvolalo jeho pozornost. – GCB Feb. 18, 1897 ^{3BC 1141.3}

1-2. Viz komentář EGW ke kap. 4,7-9. ^{3BC 1141.4}

11. Moc, která panuje nad vlnami, dovede potlačit vzpouru – Nic se nemůže stát v jakékoli části vesmíru bez vědomí Toho, který je Všudypřítomný. Ani jedna událost lidského života není neznámá našemu Stvořiteli. Zatímco satan neustále vymýšlí zlo, Hospodin náš Bůh řídí všechno tak, aby to neuškodilo jeho poslušným, důvěřujícím dětem. Ta stejná moc, která panuje nad bouřenými vlnami oceánu, může držet pod kontrolou každou sílu vzpoury a přestoupení. Bůh říká jednotlivci stejně jako i ostatním: „Potud můžeš jít, a ani o krok dále.“ ^{3BC 1141.5}

Jaké lekci pokory a víry se můžeme naučit, když sledujeme Boží jednání s jeho stvořeními. Hospodin může učinit jen málo pro děti člověka, protože oni jsou plní pýchy a marné chlouby. Vyvyšují vlastní „já“, vychvalují svou vlastní sílu, učenost a moudrost. Bůh je přinucen zklamat jejich naděje, zmařit jejich plány, aby se mohli naučit důvěřovat pouze jemu. Všechny naše schopnosti jsou od Boha; nic nemůžeme vykonat nezávisle na síle, kterou nám on dal. Kde je nějaký muž, žena či dítě, které by Bůh neudržoval? Kde je tak opuštěné místo, které by Bůh nevyplnil? Kde se vyskytuje taková potřeba, kterou nikdo kromě Boha nemůže uspokojit? ^{3BC 1141.6}

On chce, abychom jej učinili naším ochráncem a naším vůdcem ve všech povinnostech a záležitostech života. – ST July 14, 1881 ^{3BC 1141.7}

Job 42.

10. Modlitba za ty, kteří nás zraňují – Snažme se kráčet ve světle, tak jako je Ježíš ve světle. Hospodin obrátil Jobovo pokoření, když se modlil nejenom za sebe, ale i za ty, kteří byli proti němu. Když pocíťoval vroucí touhu, aby duším, které se provinily proti němu, mohlo být pomoci, tehdy sám obdržel pomoc. Modleme se nejenom za sebe, ale i za ty, kteří nás zraňují. Modlete se, modlete se zvláště ve vaší mysli. Nedejme Pánu odpočinek; protože jeho uši jsou otevřeny k naslouchání opravdovým, neodbytným modlitbám, když je duše před ním ponížena. – Letter 88, 1906 ^{3BC 1141.8}

Žalmy

Pokyny ke studiu rozličných žalmů – Jak je to strašné, když není učiněno uznání Boha, když by mělo být učiněno! Jak smutné je pokořit vlastní „já“, když už je příliš pozdě. Proč, ach, proč, lidé nedbají pozvání? Žalmista praví: „*O tobě přemýšlí srdce mé, že velíš, řka: Hleďte tváři mé, a protož tváři tvé, Hospodine, hledati budu.*“ Tento celý žalm je znamenitý a měl by být zařazen do četby a slabikářů školních tříd. Žalmy 28, 29 a 78 hovoří o bohatých požehnáních udělených Bohem Jeho lidu a o jejich malém odvděčení se za všechna jeho dobrodiní. 81. žalm vysvětluje, proč byl Izrael rozptýlen. Zapomněli na Boha, tak jak sbory v naší zemi na něho zapomínají v dnešních dnech. Čtěte 89., 90., 91., 92. i 93. žalm! Moje pozornost byla obrácena k těmto tématům. Nemáme snad uvažovat o Slově Hospodinově? Tyto věci byly napsány k napomenutí nás, na které přijde ko-

nec světa, a neměly by být proto předmětem studia na našich školách? Slovo Boží obsahuje poučné lekce dané v napomenutích, výstrahách, povzbuzeních, jako i v bohatých zaslíbeních. Neměla by být taková potrava, jako je tato, pokrmem pro mládež ve správný čas? – Manuscript 96, 1899 ^{3BC 1142.1}

Žalm 1.

3. Co činí křesťana stále svěžím? – Usilujte o to, abyste byli stále zeleným stromem. Noste na sobě okrasu tichého a pokorného ducha, jež má v Božích očích velikou cenu. Pěstujte půvab lásky, radosti, pokoje, tichosti, dobrotivosti, dobroty, věrnosti, krotkosti a střídmosti. To je ovoce křesťanského stromu. Zasazené u proudů vody, přinese vždy své ovoce ve správný čas. – Manuscript 39, 1896 ^{3BC 1142.2}

Žalm 5.

5-12. (Jk 3,8). Charakteristické rysy řeči – Dar řeči je jedním z velkých Božích darů pro člověka. Jazyk je malý úd, ale slova, která formuluje a která jsou slyšitelná za pomoci hlasu, mají velkou moc. Hospodin prohlašuje: „*Jazyka žádný z lidí zkrotiti nemůže.*“ On staví národ proti národu, vyvolává bitvy a krveprolévání. Slova rozněcují ohně, které jsou těžko uhasitelné. Mohou také přinášet radost a potěšení mnohým duším. A když jsou slova vyřčena proto, že Bůh říká: „*Mluv k nim mými slovy*“, tehdy často vyvolávají zármutek k pokání. ^{3BC 1142.3}

Dar řeči nosí s sebou velkou zodpovědnost. Musí být pečlivě střežen, protože je mocnou silou stejně tak ke zlému jako i k dobrému. ^{3BC 1142.4}

(Citace Ž 5,5-12.) ^{3BC 1142.5}

V těchto verších je představena spravedlnost a nespravedlnost. Toto jsou charakteristické rysy mluvy. – Letter 34, 1899 ^{3BC 1142.6}

Žalm 8.

4. Viz komentář EGW k Iz 60,1. ^{3BC 1142.7}

Žalm 11.

6. (Mal 4,1). Stravující plameny odplatou bezbožných – Bezbožným se dostane jejich odplaty na zemi. „*Dštítí bude na bezbožníky uhlím řeřavým, ohněm a sirou, a duch vichřice bude částka kalicha jejich.*“ Oheň sestupuje od Boha z nebes. Země se otevírá. Zbraně ukryté v jejích hlubinách vycházejí. Stravující plameny ohně šlehají z každé zející propasti. Samy skály hoří. Přichází den hořící jako pec. Živly se rozplývají v požáru a země a všechno, co je na ní, je spáleno. Bezbožní „*budou jako strniště. I zažehne je ten den, kterýž přijíti má, praví Hospodin zástupů.*“ *Všichni jsou potrestáni „podle svých skutků“.* – SW March 14, 1905 ^{3BC 1142.8}

Žalm 17.

(Ef 6,12; Zj 12,12). Davidovy boje – David byl vzorový člověk. Jeho příběh by měl zajímat každou duši, která usiluje o věčné vítězství. V jeho životě usilovaly o nadvládu dvě mocnosti. Nevěra sešikovala svá vojska a pokoušela se zatemnit světlo zářící na něho z Božího trůnu. Den po dni byla v jeho srdci sváděna bitva a satan se na každém kroku snažil zmařit pokrok, učiněný silami spravedlnosti. David rozuměl tomu, co to znamená bojovat proti knížatstvům a mocnostem, proti

vládcům temnoty tohoto světa. Někdy se zdálo, že nepřítel musí získat vítězství; ale nakonec zvítězila víra a David se radoval ve spásné moci Hospodina. ^{3BC 1142.9}

Bojem, kterým prošel David, musí projít každý Kristův následovník. Satan sestoupil na zem s velikou mocí, věda, že má krátký čas. Spor je veden v otevřeném pohledu nebeského vesmíru a andělé jsou připraveni pozvednout pro utiskované Boží vojáky proti nepříteli korouhev a vložit do jejich rtů písně vítězství a radosti. – Manuscript 38, 1905 ^{3BC 1143.1}

5. Všechny stezky jsou obklopeny nebezpečím – Nesmíte být překvapeni, jestliže všechno na cestě do nebe není příjemné. Není nám nic platné, když se budeme dívat na naše nedostatky. Pohledem na Ježíše temnota mizí a pravé světlo zazáří. Jděte vpřed, každodenně vyslovujte Davidovu modlitbu: „*Zdržuj kroky mé na cestách svých, aby se neuchylovaly nohy mé.*“ Všechny stezky života jsou posety nebezpečím, jsme však bezpeční, jestliže jdeme tam, kde Mistr jde před námi, důvěřující Tomu, jehož hlas slyšíme, říkající: „Pojďte za mnou.“ „Kdo jde za mnou, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“ Necht’ vaše srdce spočinou v jeho lásce. Potřebujeme posvěcení duše, těla i ducha. Toto musíme hledat. – NL No. 11, p.2 ^{3BC 1143.2}

Žalm 18.

3. Rozhodnost zvyšuje sílu vůle – Když vyznáte před muži a ženami vaší důvěru v Pána, bude vám udělena nová síla. Rozhodně ho chvalte. Spolu s pevným rozhodnutím dojde k nárůstu síly vůle; a brzy zjistíte, že si nemůžete pomoci, chválice ho (citace Ž 18,3). – Manuscript 116, 1902 ^{3BC 1143.3}

25. Znázornění milosrdenství a spravedlnosti – Žalmista pokračuje: „*S milosrdným milosrdně nakládáš.*“ Začneme uvádět do praxe poučení dané nám v 58. kapitole Izaiáše a prokažme milosrdenství těm, kteří jsou trápeni. „*K člověku upřímnému upřímně se máš.*“ Bůh odmění lidem podle jejich upřímnosti. – Manuscript 116, 1902 ^{3BC 1143.4}

26. Bůh se setkává s námi tam, kde jsme – „*K sprostnému sprostně se ukazuješ, a s převráceným převráceně zacházíš*“ – to znamená, že Bůh se setkává s námi tam, kde jsme, tak jak my se setkáváme s lidmi tam, kde oni jsou. Nedovolme tedy, abychom odmítli setkávat se s našimi bližními tam, kde jsou oni, protože se dostaneme mimo dosah Boží lásky a milosrdenství. – Manuscript 116, 1902 ^{3BC 1143.5}

Žalm 19.

(Ž 119,130). Vyučujte lekcím z nebes – Bůh vyzývá učitele, aby hleděli do nebe a studovali Boží díla v přírodě (citace Ž 19,1-3). Neměli bychom si zapamatovat lekce, kterým nás učí příroda? Neměli bychom otevřít oči našich smyslů a vnímat obdivuhodná Boží díla? Udělali bychom dobře, kdybychom často četli 19. Žalm, abychom mohli porozumět, jak Hospodin spojuje svůj zákon se svými stvořenými díly. ... ^{3BC 1143.6}

Máme přemýšlet o podivuhodných Božích skutcích a opakovat naučení, vyplývající z nich našim dětem, abychom je mohli přivést k tomu, aby spatřily jeho dovednost, jeho moc, jeho majestát v jeho stvořených dílech. ... ^{3BC 1143.7}

Jakým Bohem je náš Bůh! Nad svým královstvím vládne s pílí a pečlivostí a kolem svých poddaných postavil ohradu – 10 přikázání – aby je ochránil před přestupováním. V požadované poslušnosti vůči zákonům svého království Bůh dává svému lidu zdraví, štěstí, pokoj a radost. Učí ho, že dokonalost charakteru, jakou on vyžaduje, může být dosažena pouze skrze patřičné seznámení se s jeho Slovem. Žalmista prohlašuje: „*Začátek učení tvého osvěcuje, a vyučuje sprostné rozumnosti.*“ – Manuscript 96, 1899 ^{3BC 1143.8}

1-14. Zjevení vyššího vzdělání – Když Syn člověka přišel mezi lidi, přinesl s sebou nebeskou inteligenci, protože on stvořil světy a všechno, co je v nich. Lidským studiem věd a přírody nepodpořené božským poučením, nedosáhne člověk drahocenných věcí, kterým by ho Kristus mohl naučit

ve věcech přírodního světa. Nemůže být poučen malými věcmi v přírodě, které učí velkým a důležitým pravdám podstatným pro spasení duší. ^{3BC 1143.9}

Poslušnost přírodních zákonů je poslušností božských zákonů. Kristus přišel ke všem jako Bůh přírody. Přišel, aby odrazil na všechny věci přírody v jejich vzájemné důležitosti slávu nebes, aby vstúpil v lidské mysli slávu toho, který stvořil všechny věci, aby naučil lidi poslouchat jeho hlas a udělit poznání pravého vzdělání, které je jednoduchostí pravého náboženství (citace Ž 19,1-6). ^{3BC 1144.1}

Pak žalmista spojuje Boží zákon nacházející se v přírodním světě se zákony danými jeho stvořeným bytostem (citace Ž 19,7-14). ^{3BC 1144.2}

Tento žalm zjevuje vyšší vzdělání, které všichni musí získat, jinak budou muset zahynout ve svých hříších. Pouze člověk je neposlušný vůči zákonům Hospodinovým. Když Hospodin poručí přírodě, aby podala svědectví o věcech, které on učinil, okamžitě svědčí o slávě Boží. ^{3BC 1144.3}

Kristus představuje pozemské věci, aby mohly představit věci duchovní. Podobenství o rozsévání a semenu je naučením nejvyššího významu. Kristus před námi otevřel knihu podobenství proto, aby nám znázornil duchovní setbu. Hospodin obrací naši pozornost na věci, které stvořil, a ty pak potvrzují Kristova naučení. On přikazuje věcem přírody, aby promluvíly k našim smyslům, aby člověk mohl věnovat pozornost hlasu Božímu v přírodě. Věci přírody hovoří věčné pravdy. – Manuscript 28, 1898 ^{3BC 1144.4}

1. (viz kom. EGW k Iz 40,26). Měsíc a hvězdy mohou být našimi společníky – Nebesa mohou být pro ně (mládež) studijní knihou, z které se mohou naučit lekcím největšího významu. Měsíc a hvězdy mohou být jejich společníky, hovořící jim nejvýmluvnějším jazykem o Boží lásce. – YI Oct. 25, 1900 ^{3BC 1144.5}

Přírodní věda – Boží pokladnice – Jestliže Kristův následovník bude věřit jeho Slovu a bude ho uplatňovat v životě, pak není žádná věda ve světě přírody, co by nebyl schopen pochopit a přisvojit si, než že mu budou poskytnuty prostředky, kterými bude moci udělit pravdu jiným. Přírodní věda je Boží pokladnicí, ze které může čerpat každý žák Kristovy školy. Boží cesty v naučeních přírody a tajemství spojená s jeho jednáním s člověkem jsou pokladnicí, z nichž všichni mohou čerpat. – Manuscript 95, 1898 ^{3BC 1144.6}

Věda a náboženství nemohou být v rozporu – Příroda je plná naučení o Boží lásce. Tato naučení, správně pochopená, vedou ke Stvořiteli. Ona směřují od přírody k Bohu přírody; učí jednoduchým a svatým pravdám a přivádějí je do úzkého spojení s Bohem. Tato naučení zdůrazňují tu pravdu, že věda a náboženství nemohou být v rozporu. ^{3BC 1144.7}

Kristus přišel na tento svět, aby učil lidi tajemstvím Božího království. Lidé však nemohli svým rozumem pochopit jeho naučení. Lidská moudrost nemůže dát vznik vědě, která je božského původu. ... Kdy je člověk smířen s Bohem, tehdy příroda promlouvá k němu slovy nebeské moudrosti, podávající svědectví věčné pravdy Božího Slova. Když nám Kristus objasňuje význam věcí v přírodě, poznání pravého náboženství zazáří, vysvětlující souvislost Božího zákona k přírodnímu a duchovnímu světu. – Manuscript 67, 1901 ^{3BC 1144.8}

1-3. (viz kom. EGW k Ž 147,4). Studium stvoření povznáší mysl – Jestliže lehkovážní a milovníci zábav dovolí svým myslím, aby se zabývaly skutečným a pravým, srdce nemůže být jinak než aby bylo naplněno vážností a budou uctívat Boha přírody. Studium Božího charakteru, jak je zjeven v jeho stvořených dílech, otvírá pole k přemýšlení, které odvádí mysl od nízkých oslabujících radovánek. Poznání Božích děl a cest můžeme na tomto světě pouze začít získávat; toto studium bude pokračovat celou věčnost. – YI May 6, 1897 ^{3BC 1144.9}

1-6. Síly přírody jsou Božími služebníky – (Citace Ž 19,1-6). Bůh nás povzbuzuje k přemýšlení o jeho dílech v přírodním světě. Touží, abychom odvrátili naši mysl od studování umělého k přirozenému. Pochopíme to lépe, když pozvedneme naše oči k Božím vrchům a budeme pozorovat díla, která vytvořily jeho vlastní ruce. Jsou to Boží díla. Jeho ruka zformovala hory a ustavila je na jejich místě tak, že se nepohnou, leč na jeho rozkaz. Vítr, slunce, déšť, sníh, led jsou všichni jeho služebníky vykonávající jeho vůli. – Manuscript 16, 1897 ^{3BC 1144.10}

14. (Př 4,23; Mt 12,34-37; Fp 4,8). Kontrolované, šlechetné myšlení je Bohem přijatelné – (Citace Ž 19,14). Když Bůh působí na srdce skrze svého svatého Ducha, člověk s ním musí spolupracovat. Myšlenky musí být spoutané a omezené; nesmí odbíhat a rozjímat o věcech, které pouze

oslabují a poskvřňují duši. Myšlenky musí být čisté; rozjímání srdce musí být čistá, pokud slova vycházející z úst mají být slovy nebesy přijatelnými a užitečnými pro vaše přátele ... (citace Mt 12,34-37). 3BC 1145.1

V kázání na hoře Kristus představil svým učedníkům dalekosáhlé zásady Božího zákona. Učil své posluchače, že zákon je přestupován již v myšlenkách, dříve než jsou zlé touhy uskutečněny ve vlastním činu. Je naší povinností, abychom kontrolovali naše myšlenky a přiváděli je do podřízenosti Božího zákona. Ušlechtilé síly mysli nám byly dány Bohem, abychom je používali k rozjímání o nebeských věcech. Bůh učinil hojné opatření, aby duše mohla činit neustálý pokrok v duchovním životě. Vložil do každé ruky nástrojů pomoc pro rozvoj našeho poznání a ctností, a přesto jak málo jsou tyto nástroje oceněny a využívány. Jak často mysl přemýšlí o tom, co je pozemské, smyslné a nízké! Věnujeme náš čas a myšlenky všedním a bezvýznamným věcem světa, a zanedbáváme velké zájmy, které se týkají věčného života. Ušlechtilé síly mysle jsou zakrnělé a oslabené nedostatkem zabývání se těmito tématy, které jsou hodny jejich soustředění (citace Fp 4,8). 3BC 1145.2

Nechť každý, kdo touží být účastníkem božské přirozenosti, si uvědomí skutečnost, že musí uniknout porušení, která je na světě v žádostech. Musí být sváděn neustálý, opravdový boj duše proti zlým představám mysli. Musí být veden rozhodný odpor vůči pokušení zhřešit v myšlence i skutku. Duše musí být zachována od veškeré poskvrny, skrze víru v toho, který vás může uchránit od pádu. Měli bychom rozjímat o Písmu Svatém, uvažující střízlivě a upřímně o věcech, které se týkají našeho věčného spasení. Nekonečné milosrdenství a láska Ježíše, oběť přinesená za nás, vyžaduje nejoprávdovější a nejslavnostnější přemítání. Měli bychom prodlévat u charakteru našeho drahého Vykupitele a Přímlovce. Měli bychom hledat pochopení významu plánu spasení. Měli bychom přemýšlet o poslání toho, který přišel vysvobodit svůj lid od jejich hříchů. Stálým uvažováním o nebeských tématech naše víra a láska bude sílit. Naše modlitby budou čím dál tím více Bohem přijatelné, protože budou stále více prodchnuty vírou a láskou. Budou rozumnější a horlivější. Budete mít trvalejší důvěru v Ježíše a budete mít každodenní živou zkušenost s Kristovou ochotou a mocí spasit všechny, kteří přijdou k Bohu skrze něho. 3BC 1145.3

Pohledem se měníme a když přemýšlíme o dokonalosti našeho božského Vzoru, budeme toužit po tom, abychom se stali zcela proměněnými a obnovenými k obrazu jeho čistoty. Naše duše bude hladovět a žíznit po tom, aby byla učiněna podobná tomu, jehož uctíváme. Čím více se naše myšlenky budou zdržovat u Krista, tím více budeme hovořit o něm druhým a představovat ho světu. Jsme vyzýváni, abychom vyšli a oddělili se od světa, abychom se mohli stát syny a dcerami Nejvyššího. Jako jeho děti na zemi jsme slavnostně zavázáni oslavovat Boha. Je to nezbytné, aby naše mysl prodlévala u Krista, abychom mohli až do konce doufat v té milosti, která nám bude dána při zjevení Ježíše Krista z nebe. – RH June 12, 1888 3BC 1145.4

Žalm 19, 20.

Žalm 19. a 20. je zvláště pro nás – Hospodin chce, abychom si uvědomili náš pravý, duchovní stav. Chce, aby každá duše před ním pokořila své srdce a mysl. Bylo mi ukázáno, že inspirovaná slova nacházející se v 19. a 20. žalmu, jsou určena pro náš lid. Je naší výsadou přijmout tato drahocenná zaslíbení a uvěřit těmto výstrahám. Modlím se, aby si naše srdce plně uvědomila nebezpečí, jež obklopují ty, kteří jsou lhostejní k věčnému blahu svých duší. Musíme zkoumat Písmo svaté jako nikdy předtím. Slovo Boží je totiž naším učitelem a naším vůdcem. Musíme rozumět tomu, co k nám Písmo hovoří. 3BC 1145.5

V noční době se mi zdálo, jakoby lidu byla opakována tato slova: „Musíme důkladně zkoumat vlastní „já“.“ Nyní nemáme ztrácet čas na sebeuspokojování. Jestliže jsme spojeni s Bohem, musíme před ním pokořit svá srdce a být velmi horlivými ve zdokonalování křesťanského charakteru. Máme vykonat velké a slavnostní dílo, protože svět má být osvěcen se zřetelem na dobu, ve které žijeme; a on bude osvěcen tehdy, když bude přineseno jasné svědectví. Bude přiveden k opravdovému zkoumání vlastního „já“. – Letter 12, 1909 3BC 1146.1

Žalm 25.

18. (2 S 16,12). Silný člověk v bouři – David nikdy nebyl hodnější obdivu, než v hodinách nepřízně osudu. Nikdy tento Boží cedr nebyl doopravdy větším, než když zápasil s bouří a vichřicí. Byl mužem nejhorlivějšího temperamentu, který mohl být vyburcován k nejsilnějším pocitům zlosti. Ťal do živého při obvinění z nezaslouženého bezpráví. Napomenutí, o kterém nám hovoří, zlomilo jeho srdce. A nebylo by to překvapením, kdyby popuzen k zuřivosti, dal průchod svým pocitům neovládatelné podrážděnosti, aby vzplanul prudkým hněvem a projevy pomsty. Nebylo tam však nic z toho, co bychom očekávali od člověka s jeho typem povahy. Se zkroušeným duchem, ve smutném dojetí, ale bez jediného výrazu nespokojenosti, odvrátil svá záda od výjevů své slávy a také od svého přestoupení a vyhledal útěk, aby zachránil svůj život. – Letter 6, 1880 3BC 1146.2

Žalm 32.

1-2. David byl znovu obrácen – Davidovi bylo odpuštěno jeho přestoupení, protože pokořil své srdce před Bohem v pokání a lítosti duše a uvěřil, že Boží slib odpuštění bude splněn. Vyznal svůj hřích, kál se a byl znovu obrácen. V záchvatu příslibu odpuštění zvolal: „*Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest. Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není.*“ Požehnání přichází následkem odpuštění; odpuštění přichází skrze víru, že vyznaný a litovaný hřích je přenesen na velkého Nositele hříchu. Od Krista tedy pocházejí všechna naše požehnání. Jeho smrt je usmiřující obětí za naše hříchy. On je velkým Prostředníkem, skrze kterého dostáváme Boží milosrdenství a přízeň. On je tedy vskutku Původcem, Tvůrcem a také Dokonavatelem naší víry. – Manuscript 21, 1891 3BC 1146.3

Žalm 33.

6.9. Viz komentář EGW k Gn 1,1-3, sv. I., str. 1081. 3BC 1146.4

Žalm 34.

12-15. Ujištění péče o zdraví – (Citace 1 Pt 3,10-12). ... 3BC 1146.5

Jistota Božího uznání podporuje tělesné zdraví. Posiluje duši proti pochybnostem, zmatkům a nadměrnému žalu, který tak často podkopává životní síly a vyvolává nervové nemoci, nejvíce vysilující a sužující. Hospodin zaslíbil ve svém neomylném Slově, že jeho oko bude nad spravedlivým a jeho ucho bude otevřeno k jeho modlitbám, kdežto je proti všem, kteří konají zlo. Na tomto světě vykonáme velmi nelítostné dílo sami pro sebe, když si zvolíme takový směr, kde Hospodin je proti nám. – RH Oct. 16, 1883 3BC 1146.6

Žalm 35.

28. Cvičení jazyka – Jazyk musí být vychován, ukázněn a cvičen hovořit o slávě nebes, mluvit o nesrovnatelné lásce Ježíše Krista. – Letter 32, 1890 3BC 1146.7

Žalm 42.

Naše duše mají hladovět po nebeských darech – Máme přicházet ve víře k Bohu a vylévat před ním naše prosby, věříce, že on bude působit v našem jménu a ve jménu těch, které toužíme zachránit. Máme zasvětit více času opravdové modlitbě. Máme přicházet k našemu nebeskému Otci s důvěřující vírou malého dítěte a říci mu o všech našich potřebách. On je vždy hotov nám odpustit a pomoci. Zásoba Boží moudrosti je nevyčerpatelná a Pán nás vybízí, abychom z ní hojně čerpali. Touha, kterou máme mít po duchovních požehnáních, je popsána v následujících slovech: „*Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože.*“ Potřebujeme pocítovat větší hlad duše po bohatých darech, jež nám mají nebesa udělit. Máme hladovět a žíznit po spravedlnosti.

3BC 1146,8

Ó, kéž bychom mohli mít stravující touhu poznat Boha prostřednictvím vyzkoušeného poznání, přijít do audienční síně Nejvyššího, dosáhnout rukou víry a odevzdat naše bezmocné duše tomu, který je mocen nás zachránit. Jeho milující dobrota je lepší než život. – Manuscript 38, 1905 3BC 1147,1

Žalm 51.

1-17. Cesta zpět k Bohu – Představuji vám 51. žalm – žalm, který je naplněn drahocennými naučeními. Z něho se můžeme naučit, jakou cestu si máme zvolit, když jsme odešli od Hospodina. Vyvýšenému a váženému králi Izraele poslal Pán skrze svého proroka poselství pokárání. David vyznal svůj hřích a pokořil své srdce, prohlašující Boha za spravedlivého ve všech jeho jednáních (citace Ž 51,1-17). – Manuscript 147, 1903 3BC 1147,2

Největším proviněním je hřích proti Bohu – Hřích je hříchem, bez ohledu na to, zda ho spáchá ten, který sedí na trůně nebo člověk zastávající nejskromnější společenské postavení. Přichází den, kdy všichni, kteří spáchali hřích, učiní vyznání, dokonce i kdyby bylo pro ně příliš pozdě na to, aby mohli získat odpuštění. Bůh dlouho čeká na hříšnickovu lítost. Projevuje obdivuhodnou shovívavost, ale nakonec musí vyzvat přestupníka svého zákona k zúčtování. 3BC 1147,3

Člověk bere na sebe vinu, když zraní svého bližního, ale jeho největším proviněním je hřích, který spáchá proti Bohu, a také špatný vliv, jímž působí jeho příklad na jiné. 3BC 1147,4

Upřímné Boží dítě nepodceňuje žádný z jeho požadavků. – Manuscript 147, 1903 3BC 1147,5

3. Živé svědomí vede k vyznání – David často vítězil v Bohu, a přesto často dlel u své vlastní nehodnosti a hříšnosti. Jeho svědomí nebylo spící ani mrtvé. „*Můj hřích,*“ volal, „*je vždy přede mnou.*“ Nenamlouval si, že hřích je věcí, se kterou nemá nic do činění a že se ho netýká. Když spatřil hlubiny klamu ve svém srdci, zošklivil si sám sebe a modlil se, aby ho Bůh zachoval svou mocí od opovážlivých hříchů a očistil ho od tajných hříchů. 3BC 1147,6

Není pro nás bezpečné zavřít své oči a zatvrdit své svědomí, abychom neviděli anebo si neuvědomovali své hříchy. Musíme uchovávat v sobě poučení, jež jsme obdrželi ohledně odporného charakteru hříchu, abychom se mohli kát a vyznat naše hříchy. – Letter 71, 1893 3BC 1147,7

Žalm 63.

5-6. (Ž 104,34). Rozjímání vede k lásce a přátelství – Spočítejte cele v Ježíšově náručí! Hloubte o jeho veliké lásce a když budete přemýšlet o jeho sebezapření a o jeho nekonečné oběti, vykonané v našem zájmu proto, abyste mohli v něho věřit, vaše srdce bude naplněno svatou radostí, tichým pokojem a nepopsatelnou láskou. Když rozmlouváme o Ježíši, když k němu voláme v modlitbě, naše důvěra, že on je naším osobním a milujícím Spasitelem sílí, a jeho povaha se bude jevit stále více půvabnější. ... Můžeme se těšit z bohatých hodů lásky a jestliže plně věříme, že nás přijal za své děti, můžeme už zde okoušet předchuť nebes. Čekejme na Pána ve víře. Pán přitahuje duši v modlitbě a dává nám pocítit jeho drahocennou lásku. Přiblížme se k Němu a můžeme udržet toto

sladké spojení s ním. Získáme jasné pohledy na jeho něžnost a soucit a naše srdce jsou zlomená a dojatá rozjímáním o lásce, která nám je daná. Cítíme skutečně přebývajícího Krista v duši, a my přebýváme v něm a cítíme se jako doma s Ježíšem. Zaslíbení se vlévají do duše. Náš pokoj je jako řeka, vlna po vlně slávy se vlévá do srdce a vskutku večeříme s Ježíšem a on s námi. Uvědomujeme si význam lásky Boží a odpočíváme v jeho lásce. Žádný jazyk to nemůže vyličit, to je mimo naše chápání. Jsme jedno s Kristem, náš život je skryt s Kristem v Bohu. Máme ujištění, že když se ten, který je náš život, ukáže, pak se také i my ukážeme s ním v slávě. Se silnou důvěrou můžeme nazývat Boha svým Otcem. – Letter 52, 1894 ^{3BC 1147.8}

Žalm 66.

1-5. Tento žalm byl často zpíván Kristem – (Citace Ž 66,1-5). Tento žalm a části 68. a 72. žalmu byly často zpívány Kristem. Tímto nejjednodušším a nejskromnějším způsobem učil jiné. – YI Sept. 8, 1898 ^{3BC 1148.1}

16. Více chvalte Boha – Nebylo by dobré pěstovat vděčnost a obětovat Bohu vděčné písně díky a chval? Jako křesťané bychom měli chválit Boha více, než to děláme nyní. Měli bychom vnášet do našeho života více jasu jeho lásky. Když vírou vzhlížíme k Ježíši, jeho radost a pokoj se zračí v našich tvářích. Jak horlivě bychom měli hledat naše spojení s Bohem, aby naše tváře mohly odrážet paprsky jeho lásky. Když jsou naše vlastní duše oživeny Duchem svatým, tehdy vykonáváme povznášející vliv na jiné, kteří nevědí nic o radosti Kristovy přítomnosti. ^{3BC 1148.2}

David řekl: „*Pojďte, slyšte, a vypravovati budu, kteříž se koli bojíte Boha, co jest učinil duši mé.*“ – Manuscript 115, 1903 ^{3BC 1148.3}

Žalm 71.

9, 17, 19. (Ž 92,13-15). Ochrana před zlem, které je spojeno se stářím – David úpěnlivě prosil Pána, aby ho neopustil ve stáří. A proč se takto modlil? Viděl totiž, že většina letitých kolem něho byla nešťastná kvůli neblahým rysům svých povah, které narůstaly s jejich věkem. Jestliže byli od přirozenosti uzavřenými a chamtivými, tak v starším věku byli ještě více nepříjemnými. Jestliže byli žárliví, podráždění a netrpěliví, tak se to projevilo zvláště ve stáří. ^{3BC 1148.4}

David byl znepokojen, když viděl ty, kteří se kdysi zdáli mít bázeň Boží před sebou, a nyní ve starším věku se zdálo, jakoby opustili Boha a byli vystaveni posměchu nepřátel Hospodinových. Proč se ocitli v takové situaci? S přibývajícím věkem se zdálo, jakoby ztratili své dřívější síly bystrosti rozumu a byli připraveni naslouchat klamným radám cizích osob, pokud jde o ty, kterým by měli důvěřovat. Jejich nespoutaná žárlivost občas zapálila plamen, protože ne všechno souhlasilo se slábnoucím úsudkem. Někteří si mysleli, že jejich vlastní děti a příbuzní si přejí, aby zemřeli, aby mohli zaujmout jejich místa, zmocnit se jejich majetku a přijmout pocty, které jim byly uděleny. Jiní zas byli tak ovládáni svými žárlivými, chamtivými pocity, že zabíjeli své vlastní děti. ^{3BC 1148.5}

David byl silně pohnut, byl z toho přímo zoufalý. Hleděl do budoucnosti, do doby, kdy sám zestárne, a bál se, že ho Bůh opustí a že bude tak nešťastný jako ostatní letité osoby, jejichž jednání pozoroval, a že bude ponechán potupě nepřátel Hospodinových. Zatížen tímto břemenem se horlivě modlí (citace Ž 71,9.17.19). David pocíťoval nezbytnost chránit se před zlem, které je spojeno se stářím. ^{3BC 1148.6}

Je častým případem, že starší osoby nejsou ochotné přiznat, že jejich duševní síly slábnou, a proto krátí své dny tím, že pečují o to, co patří jejich dětem. Satan často zahrává na jejich obrazotvornost, a vede je k tomu, aby hromadili své prostředky s lakomou péčí, a takto v nich vyvolá neustálou starost o pozemské zboží. Někteří se dokonce připraví o mnohé pohodlí života, a pracují nad své síly, místo aby využívali prostředky, které vlastní. Tímto jsou v ustavičném trápení, strachu, že někdy v budoucnosti budou trpět nouzí. ^{3BC 1148.7}

Kdyby zaujali takové stanovisko, jaké Bůh chce aby zaujali, jejich poslední dny by byly těmi nejlepšími a nejšťastnějšími. Ti, kteří mají děti, v jejichž upřímnost a obratné vedení mohou ro-

zumně důvěřovat, měli by jim dovolit, aby je spravovali a postarali se o jejich štěstí. Dokud to nečiní, satan bude využívat jejich nedostatek duševních sil a bude spravovat jejich záležitosti. Měli by se zbavit starostí a složit svá břemena, a využívat svůj čas tak, jak jenom nejlépe dovedou v do-
zrávání pro nebe. – ST Feb. 19, 1880 ^{3BC 1148.8}

17. Viz komentář EGW k 1 S 2,26, sv. 2, str. 1010 ^{3BC 1149.1}

Žalm 77.

7,10-12. Davidova kolísavá duševní zkušenost – Žalmista David prožíval ve své zkušenosti mnoho duševních změn. Někdy, když získával pohled na Boží vůli a jeho cesty, byl vysoce povznesen. Když pak spatřil opak Božího milosrdenství a jeho neměnné lásky, všechno se mu zdálo být zahaleno v mračnu temnoty, ale skrze tuto temnotu spatřil Boží vlastnosti, které mu dodávaly důvěru a posilovaly jeho víru. Když však přemýšlel o těžkostech a nebezpečích života, tehdy všechno vy-
padalo tak hrůzostrašně, že se domníval, že je opuštěn Bohem kvůli svým hříchům. Viděl svůj hřích v tak pronikavém světle, že zvolal: „*Zdaž se zapomněl smilovávati Bůh silný? Zda zadržel v hněvě milosrdenství svá?*“ ^{3BC 1149.2}

Když však plakal a modlil se, získával jasnější pohled na Boží charakter a jeho vlastnosti, a jsouce vychováván nebeskými bytostmi, usoudil, že jeho názory na Boží spravedlnost a přísnost byly přehnané. Zapudil své dojmy jako ty, jež byly výsledkem jeho slabosti, nevědomosti a tělesné churavosti, a jako ty, jež zneuctívaly Boha a s obnovenou vírou zvolal: „*To jest má smrt. Ale učiní proměnu pravice Nejvyššího.*“ ^{3BC 1149.3}

Co nejhorlivěji studoval Boží cesty, oznámené Kristem, když byl zahalen v oblakovém sloupu, a dané Mojžíšovi, aby je věrně opakoval všemu Izraeli. Rozpomínal se na to, co vykonal Bůh, aby si zajistil pro sebe lid, jemuž by mohl svěřit svatou a životní pravdu pro budoucí věky. Bůh jednal velmi podivuhodným způsobem pro vysvobození více než milionů lidí; a když David přemýšlel o jeho slibech a zaslíbeních jím daných, uvědomil si, že jsou pro všechny stejně tak potřebné jako i pro Izrael, tehdy si je přivlastnil a prohlásil: „*Rozpomínati se budu na skutky Hospodinovy, a připomínati sobě divné činy tvé, od starodávna.*“ ^{3BC 1149.4}

Svou vírou se uchopil Boha a byl posílen a povzbuzen. I když dále považoval Boží cesty za tajemné, přesto věděl, že jsou milosrdné a dobré, protože toto byl jeho charakter, tak jak byl zjeven Mojžíšovi. „*I sestoupil Hospodin v oblaku, a stál s ním tam, a zavolal ze jména: HOSPODIN. Nebo pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě.*“ ^{3BC 1149.5}

Když si David přivlastnil tato zaslíbení a výsady, rozhodl, že již více nemůže být rychlý v soudu, stávající se tím znechucen, a sám se vrhá na zem v bezmocném zoufalství. Jeho duše nabyla odvahy, když přemýšlel o celkové Boží povaze, jak se projevila v jeho učení, jeho shovívavosti, jeho neobyčejné velikosti a milosrdenství. Viděl též, že Boží díla a jeho divy nemají žádné omezené použití. ^{3BC 1149.6}

Ale Davidova zkušenost se znovu změnila (citace Ž 73,2-5.12.17-23.28). – Manuscript 4, 1896 ^{3BC 1149.7}

Žalm 89.

14. Sestry dvojčata – Spravedlnost má sestru dvojče, která by měla vždy stát po jejím boku, a je jí milosrdenství a láska. – Letter 18e, 1890 ^{3BC 1149.8}

(1 Pt 5,3). Lidé nesmějí panovat nad jinými – Nechť ti, kteří zaujímají zodpovědná postavení, se zbaví nemilosrdného ducha, který tak velmi zraňuje Boha. Spravedlnost a soud jsou základem jeho trůnu. Nechť si nikdo nemyslí, že Bůh dal lidem moc panovat nad svými bližními. Nepřijme službu žádného člověka, který zraňuje nebo odrazuje Kristovo dědictví. Nyní je čas, aby každý člověk zkoumal a zkušoval sám sebe, zda je ve víře. Důkladně prozkoumejte pohnutky, které vás pobízejí k činu. Jsme zaměstnáni v díle Nejvyššího. Nevetkejme do tkaniva našeho díla ani jedno

vlákno sobectví. Povznesme se na vyšší úroveň v naší každodenní zkušenosti. Bůh nebude sloužit hříchům žádného člověka. – Manuscript 42, 1901 3BC 1149.9

Žalm 90.

8. Máme vidět náš život tak, jak jej vidí Bůh – Prodléváním u krásy, dobroty, milosrdenství a lásky Ježíšovy sílí duševní a mravní síly a když je vaše mysl stále vedena k tomu, abyste činili skutky Kristovy, a byli poslušnými dětmi, budete zvyklí se tázat: Je toto cesta Páně? Bude Ježíš spokojen, když budu toto činit? Potěším tímto jednáním sebe anebo Ježíše? 3BC 1150.1

Pak si každá duše bude pamatovat slova Hospodinova: „*Tajnosti naše jsi položil na světlo obličeje svého.*“ Mnozí musí učinit rozhodnou změnu v průběhu svých myšlenek a svého jednání, jestliže chtějí potěšit Ježíše. Můžeme zřídka vidět naše hříchy v špatném světle, tak jak je vidí Bůh. Mnozí si navykli soustavně páchat hřích a jejich srdce se zatvrdila pod vlivem moci satana. Jejich myšlenky se dostaly do zajetí jeho zlého vlivu; když však v síle a milosti Boží postaví své mysle proti pokušením satana, jejich mysle se stanou jasnějšími, jejich srdce a svědomí budou ovlivněna Duchem Božím a stanou se citlivými, a pak se hřích bude jevit takovým, jakým ve skutečnosti je – neobyčejně hříšný. Pak nastane čas, kdy tajné hříchy budou postaveny do světla jejich pohledu. Oni pak vyznají své hříchy Bohu, budou z nich činit pokání a budou zahanbeni svými hříchy. ... Bůh je odvrhne od světla svého obličeje za sebe. – Letter 43, 1892 3BC 1150.2

Žalm 91.

Ztráta, jež utrpí bezbožní – V 91. žalmu se nachází nejúžasnější popis příchodu Pána, aby učinil konec bezbožnosti a aby udělil těm, kteří si ho zvolili za svého Vykupitele, ujištění své lásky a ochraňující péče. 3BC 1150.3

(Citace Ž 91,1-15). 3BC 1150.4

Spravedliví pochopí Boží vládu a budou triumfovat se svatou radostí ve věčné ochraně a spasení, které jim Kristus skrze své zásluhy vydobyl. Necht' si to všichni pamatují a nezapomínají na to, že bezbožní, kteří nepřijmou Krista za svého osobního Spasitele, neporozumí jeho prozřetelnosti. Cestu spravedlnosti si nezvolili a neznají Boha. Nehledíc na všechna dobrodíní, která jim tak milostivě udělil, zneužívali jeho milosrdenství tím, že nechtěli uznat jeho dobrotu a milosrdenství, když jim byla prokazována tato přízeň. V každém okamžiku může Bůh odejmout od zatvrzelých důkazy svého úžasného milosrdenství a lásky. 3BC 1150.5

Ó, kéž by lidé mohli pochopit, jak jisté budou následky jejich nevděčnosti vůči Bohu a jejich přehlížení Kristova nekonečného daru pro náš svět. Jestliže budou dále milovat více přestupování než poslušnost, tehdy požehnání a velké Boží milosrdenství, kterým se nyní těší, ale nedoceňují je, se jim nakonec stanou příčinou věčné zkázy. Po určitou dobu si mohou zvolit účastnit se světských zábav a hříšných radovánek, místo aby se ovládali v jejich hříšném způsobu života. Ale když už bude pro ně příliš pozdě, aby poznali a pochopili to, čím opovrhovali jako bezvýznamnou věcí, poznají, co to znamená být bez Boha a bez naděje. Pak si uvědomí, co ztratili tím, že si zvolili být nevěrní vůči Bohu a setrvali ve vzpouře proti jeho příkázáním. V minulosti pohrdali jeho mocí a zavrhovali nabídky jeho milosrdenství; nakonec na ně dopadnou jeho soudy. Tehdy si uvědomí, že ztratili štěstí – život, věčný život v nebeských dvorech. ... 3BC 1150.6

V době, kdy Boží soudy dopadnou nesmíšené s milosrdenstvím, ó, jak záviděníhodné bude pro bezbožné postavení těch, kteří budou přebývat „v skryši Nejvyššího“ – ve stanu, ve kterém Hospodin skryje všechny, kteří ho milovali a byli poslušni jeho příkázání! V této době úděl spravedlivých je vskutku záviděníhodný pro ty, kteří musí trpět kvůli svým hříchům. Dveře milosrdenství jsou však uzavřeny pro bezbožné, po ukončení doby milosti není již žádných modliteb, jež by byly přinášeny v jejich prospěch. 3BC 1150.7

Tento čas však ještě nenastal. Stále je slyšet sladký hlas milosti. Hospodin nyní volá hříšníky, aby přišli k němu. – Manuscript 151, 1901 3BC 1150.8

Žalm 92.

13. Křesťan je jako „palmový strom“ – Palmový strom dobře představuje život křesťana. Stojí vztyčen uprostřed sálajícího pouštního písku a neumírá, protože čerpá svou výživu z pramenů života nacházejících se pod povrchem. – RH Sept. 1, 1885 ^{3BC 1151.1}

Křesťan je jako palma na poušti – (Citace Ž 92,12). Podívejme se na unaveného poutníka trmácejícího se přes horký písek pouště bez přístřešku, který by ho mohl ochránit před paprsky tropického slunce. Jeho zásoby vody skončily, nemá nic, čím by uhasil svou spalující žízeň. Jeho jazyk vysychá; potácí se jako opilý. Vize domova a přátel prochází před jeho očima a zdá se mu, že musí zahynout na této hrozné poušti. Náhle ti, kteří byli vpředu vydali výkřik radosti. V dálce z bezútěšné, písčité půdy se vynořuje palmový strom, zelený a kvetoucí. Naděje zrychluje jeho tep. To, co dává sílu a svěžest palmovému stromu, ochlazuje i jeho horečnatý tep a dává život těm, kteří hynou žízni. ^{3BC 1151.2}

Jako palmový strom čerpající živiny z pramenů živé vody je zelený a kvetoucí uprostřed pouště, tak i křesťan může čerpat hojné bohatství milosti ze zdroje Boží lásky a může vést unavené duše, které jsou plny vnitřního nepokoje a připravené zahynout na poušti hříchu k těm vodám, z kterých mohou pít a žít. Křesťan má vždy ukazovat svým bližním na Ježíše, který zve: „*Žízni-li kdo, pojd' ke mně, a napij se.*“ Tento zdroj nikdy nevyschne; můžeme z něho stále čerpat. – ST Oct. 26, 1904 ^{3BC 1151.3}

Jestliže křesťan chce vůbec prospívat a dělat pokroky, tak musí pracovat mezi těmi, kteří neznají Boha, mezi těmi, kteří se posmívají a jsou náchylní k zesměšňování. Musí stát zpříma jako palma na poušti. Obloha může být jako mosaz, pouštní písek může narážet do palmových kořenů a hromadit se vysoko kolem jeho kmene, přesto tento strom žije jako stále zelený strom, svěží a živý uprostřed horkého pouštního písku. Odstraňte písčitou půdu, dojdete ke kořenům palmy, a odhalíte tajemství jejího života; její kořeny sahají hluboko pod povrch, pro tajemné vody, ukryté v zemi. Křesťané mohou být vskutku vhodně představeni palmou. Jsou jako Enoch, ačkoli obklopeni zkaženými vlivy, jejich víra se chopí Neviditelného. Chodí s Bohem, čerpají sílu a milost od něho, aby mohli odolat poskvrnění, které je obklopuje. Podobně jako Daniel na babylonském dvoře zůstávají čistí a neposkvrnění; jejich život je skryt s Kristem v Bohu. Uprostřed mravní zkázy jsou ctnostní v duchu; jsou věrní a oddaní, vroucí a horliví, i když jsou obklopeni nevěřícími, pokryteckými vyznavači, bezbožnými a světskými lidmi. Jejich víra i život jsou skryty s Kristem v Bohu. Ježíš je v nich zřídlem vody prýstíci k životu věčnému. Víra, jako kořeny palmového stromu, proniká pod věci viditelné, čerpajíce duchovní výživu ze Zdroje života. – ST July 8, 1886 ^{3BC 1151.4}

(Ez 31,7). Křesťan je jako statný cedr – Když Ježíšova láska přebývá v duši, mnozí, kteří jsou nyní jenom usychajícími ratolestmi, se stanou podobnými cedru z Libánu, „*jehož kořen byl při vodách mnohých*“. Cedr se vyznačuje pevností svých kořenů. Nezakoření se v zemi pomocí několika slabých kořínků. Prorazí své kořeny jako mohutný klín do rozštípnuté skály a dosahuje stále hlouběji a hlouběji, aby se zakořenil co nejsilněji. Když vichřice lomcuje s jeho větvemi, tento pevně zasazený strom nemůže být vyvrácen. Jakým nemalým cedrem by mohl být každý Kristův následovník, kdyby jen byl zakořeněn a utvrzen v pravdě, pevně spojený s Věčnou Skálou. – RH June 20, 1882 ^{3BC 1151.5}

12-16. Viz komentář EGW k Žalmu 71,9.17.19. ^{3BC 1151.6}

Žalm 104.

14. (viz kom. EGW k Gn 1,29). Soulad slov a skutků – Slova a skutky Hospodinovy jsou ve vzájemném souladu. Jeho slova jsou milostivá a jeho skutky štědré. „*Dáváš, aby rostla tráva dobytku, a bylina ku potřebě člověku.*“ Jaké štědré jsou zásoby, které pro nás připravil. Jak podivuhodně projevil svou velkorysost a moc pro náš prospěch. Kdyby náš laskavý Dobrodinec jednal s námi tak, jak my jednáme spolu navzájem, kde bychom byli? Neměli bychom se horlivě snažit ná-

sledovat zlaté pravidlo: „*A protož všecko, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim; toť zajisté jest zákon i proroci.*“ (Mt 7,12) – Letter 8, 1901 ^{3BC 1151.7}

34. Viz komentář EGW do Ž 63,5-6. ^{3BC 1152.1}

Žalm 119.

17-18, 33-40. Příklad modlitby – (Citace Ž 119,17-18.33-40). Takové modlitby jako je tato, by měli Hospodinovi služebníci stále předkládat Bohu. Tato modlitba zjevuje posvěcení Bohu srdce i mysli; je to posvěcení, které od nás Bůh požaduje. – RH Sept. 18, 1908 ^{3BC 1152.2}

18. Pokladnice nebes není uzamčena – Bible by měla být studována s modlitbou. Měli bychom se modlit jako David: „*Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci ze zákona tvého.*“ Žádný člověk nemůže proniknout do Slova Božího bez osvětlení Duchem svatým. Když jenom zaujmeme správné stanovisko před Bohem, jeho světlo bude na nás zářit v bohatých, jasných paprscích. Taková byla zkušenost prvních učedníků. ... (citace Sk 2,1-4). Bůh je ochoten dát nám podobné požehnání, když o ně usilujeme stejně tak opravdově. ^{3BC 1152.3}

Hospodin neuzamkl pokladnici nebes po vylití svého Ducha na první učedníky. Také i my můžeme obdržet plnost jeho požehnání. Nebe je plné pokladů jeho milosti a ti, kteří přicházejí k Bohu ve víře, mohou požadovat všechno, co on zaslíbil. Jestliže nevlastníme jeho moc, tak je to kvůli naší duchovní otupělosti, naší netečnosti, naší lhostejnosti. Vyjděme z tohoto formalismu a strnulosti. – RH June 4, 1889 ^{3BC 1152.4}

111-115.125-130.165. Pro poslušného jsou přikázání radostí – Pro poslušné dítě Boží jsou přikázání radostí. David prohlašuje: (Citace Ž 119,111-115.125). ^{3BC 1152.5}

Umlčelo snad opovržení projevené zákonu Božímu Davidovu věrnost? Naslouchejme jeho slovům. Vyzývá Boha, aby zasáhl a obhájil svou čest, aby ukázal, že je Bůh, a že existuje určitá hranice jeho trpělivosti, že je možné tak zneužívat Boží milosrdenství, dokud se nevyčerpá. „*Časť jest,*“ on říká „*abys se přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj.*“ ^{3BC 1152.6}

David viděl, že božské nařízení byly zavrženy a vzrostla zatvrzelost a vzpoura. Byl snad smeten převládajícím odpadnutím? Přivedlo ho snad pohrdání a opovržení, které dopadlo na zákon k tomu, aby nevynaložil žádné snahy na obhájení zákona? Právě naopak, jeho úcta k zákonu Hospodinovu vzrostla, když viděl pohrdání a opovržení projevené vůči němu ostatními (citace Ž 119,126-130.165). – Manuscript 27, 1899 ^{3BC 1152.7}

126-127. Čas pro Boží působení – David byl za svého života velmi zkoušen, když viděl lidi vylévající opovržení vůči Božímu zákonu. Lidé odmítali omezení a výsledkem byla mravní zkaženost. Zákon Boží se stal mrtvou literou pro ty, které Bůh stvořil. Lidé odmítali přijímat svaté předpisy jako pravidlo svého života. Bezbožnost byla tak veliká, že se David obával, že by Boží shovívavost mohla skončit, a proto vysílal k nebi upřímnou modlitbu, říkájce: „*Časť jest, abys se přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj. Z té příčiny miluji přikázání tvá více nežli zlato, i to, kteréž jest nejlepší.*“ ^{3BC 1152.8}

Jestliže si David již za svého života myslel, že lidé překročili hranice Božího milosrdenství a že Bůh by měl konat k obhájení cti svého zákona a přinést konec bezbožnosti bezbožných, jaký vliv by pak měla mít převládající nepravost v našich dnech na ty, kteří milují a bojí se Boha? Když je všeobecně rozšířená nepravost, když nepravost naroste v bombastické míře, bude pak vyznávající křesťanský svět zlý se zlými a nespravedlivý s nespravedlivými? Máme snad postavit náš vliv na stranu toho velkého odpadlíka a máme snad vložit na Boží zákon, velké měřítko spravedlnosti, všeobecné pohrdání? Máme se snad nechat unést silným přílivem přestoupení a odpadnutí? Anebo spravedliví budou zkoumat Písmo svaté a seznámí se s podmínkami, na nichž je závislé spasení jejich duší? Ti, kteří učiní Slovo Boží svým rádcem, si budou vážit zákona Božího a jejich ocenění vůči němu bude narůstat úměrně tomu, jak budou odkládat pohrdání jím. Věrní poddaní Kristova království budou opakovat Davidova slova a říkat: „*Časť jest, abys se přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj. Z té příčiny miluji přikázání tvá více nežli zlato, i to, kteréž jest nejlepší.*“ Takový postoj

zaujmou ti, kteří upřímně milují Boha a své bližní jako sebe sama. Budou vyvyšovat přikázání úměrně tomu, jak bude vzrůstat jejich pohrdání. – Undated Manuscript 145 ^{3BC 1152.9}

126. Když David za svého života viděl odcházení od zákona Božího, očekával, že uvidí projev Boží nelibosti. Vzhlížel k Hospodinu, aby ukázal své spravedlivé rozhořčení. „*Časť jest, abys se přičinil, Hospodine;*“ prohlásil, „*zrušili zákon tvůj.*“ Připouštěl, že lidé ve své bezzákonnosti překročili hranice Boží trpělivosti a že Hospodin se nebude již déle zdržovat. – Manuscript 15, 1906 ^{3BC 1153.1}

Kde se postaví církev? – Je možné, že lidé zajdou ve své bezbožnosti a v neustálém nařikání tak daleko, že Bůh pozná, že bude muset zasáhnout, aby obhájil svou čest. Tak je tomu i v nynějším období pozemských dějin. Zločinnost každého druhu se stává stále více a více pozoruhodně viditelná. Země je přeplněná násilím lidí vůči svým bližním. ^{3BC 1153.2}

Jaké stanovisko má zaujmout církev? Budou snad ti, kteří měli v minulosti úctu k zákonu Božímu, staženi proudem zla? Zatemní snad téměř všeobecné přestupování a pohrdání zákonem duchovní ovzduší všech duší stejnou měrou? Odstraní snad znevažování Božího zákona ochranné bariéry? Má být snad Boží zákon kvůli převládající bezbožnosti a bezzákonnosti méně váženým? Stane se snad těch několik věrných jedinců stejně takovými jako všichni nevěrní jenom proto, že většina těch, kteří žijí na zemi učinila zákon neplatným? Neměli by raději přednést Davidovu modlitbu: „*Časť jest, abys se přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj.*“ – Manuscript 15, 1906 ^{3BC 1153.3}

130. Viz komentář EGW k Ž 19. ^{3BC 1153.4}

165. V souladu s nebesy – Není pokoje v nespravedlnosti; bezbožní vedou válku s Bohem. Ale ten, kdo přijímá spravedlnost zákona, je v souladu s nebesy. – Letter 96, 1896 ^{3BC 1153.5}

Poslušnost vede k pokoji – Každý zákon Boží je ustanovením milosrdenství, lásky a spásné moci. Tyto zákony, jsou-li poslouchány, jsou naším životem, naším spasením, naším štěstím a naším pokojem (citace Ž 119,165). – Letter 112, 1902 ^{3BC 1153.6}

Žalm 121.

5. Bůh přichází, aby uspokojil všechny potřeby – Pravé štěstí může být nalezeno v nezištném úsilí pomáhat těm, kteří pomoc potřebují. Bůh pomáhá slabým a dává sílu těm, kteří nemají žádné síly. Na těch polích, kde zkoušky, spory a chudoba je největší, Boží pracovníci musí mít zvýšenou ochranu. Těm, kteří pracují v ohnisku sporu, Bůh říká: „*Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.*“ ^{3BC 1153.7}

Náš Pán se přizpůsobuje naším zvláštním potřebám. On je stínem po naší pravici. Kráčí těsně po našem boku, připravený uspokojit všechny naše potřeby. Přichází velmi blízko k těm, kteří jsou zapojeni do dobrovolné služby jemu. Zná každého podle jména. Ó, jakou jistotu máme v něžné lásce Krista. – Manuscript 51, 1903 ^{3BC 1153.8}

Žalm 135.

6. Viz komentář EGW k Ž 147,8.16-18. ^{3BC 1153.9}

Žalm 139.

1-12. (Zj 20,12.15). Tam, kde jste, je i Bůh – Nikdy nejsme sami. Máme Společníka, nezávisle na tom, zda jsme si ho zvolili, nebo ne. Pamatujte si, mladí mužové a ženy, že ať jste kdekoliv a děláte cokoli, Bůh je tam s vámi. Pro každé vaše slovo a čin máte svědka, svatého hřích nenávidějícího Boha. Nic, co je řečeno nebo vykonáno nebo myšleno, neunikne jeho nekonečnému oku. Vaše slova nemusí slyšet lidské uši, slyší je však Vládce vesmíru. On čte vnitřní hněv duše, když vůle je zkřížena. Slyší projevy rouhání. Je přítomen v nejhlubší temnotě a osamělosti. Nikdo nemůže Boha oklamat; nikdo nemůže utéci před svou zodpovědností, jakou má před ním. ^{3BC 1153.10}

(Citace Ž 139,1-12). ^{3BC 1153.11}

Den po dni je prováděn v nebeských knihách záznam vašich slov, vašich skutků a vašeho vlivu. S tím se budete muset setkat (citace Zj 20,12.15). – YI May 26, 1898 ^{3BC 1153.12}

7. Není osamění bez Boha – Žalmista představuje přítomnost Jediného Nekonečného jako všepronikajícího vesmír. „*Jestliže bych vstoupil na nebe, tam jsi ty; pakli bych sobě ustlal v hrobě, aj, přítomen jsi.*“ Nikdy nenajdeme takové osamělé místo, kde by Bůh nebyl. Vždy bdělé oko Vševědoucnosti spočívá na všech našich skutcích a i když může sešikovat armády nebes, aby konal jeho vůli, snižuje se, aby přijal službu slabých, chybujících smrtelníků. – ST July 14, 1881 ^{3BC 1153.13}

Žalm 144.

13. Bůh tráví čas při klenotech – Jsme Božími pracovníky. Hodnota člověka plně závisí na tom, jak přijímá zušlechťování. Když jsou drsné kameny připravovány pro stavbu, musí být vzaty do dílny a tam musí být otesány a vyhlazeny. Tento proces je často bolestný, když je kámen tlačěn brusným kotoučem, ale hrubá drsnost je odstraněna a začíná se objevovat zrcadlový lesk. Hospodin netráví svůj čas u bezcenného materiálu; vyhlazovány jsou pouze jeho klenoty na podobnost chrámu. Každá duše se musí nejenom podrobit tomuto působení božské ruky, ale musí vložit námahu každého duchovního svalu i šlachy, aby se charakter mohl stát čistší, slova užitečnější a skutky takové, jež Bůh může schválit. – Letter 27, 1896 ^{3BC 1154.1}

Božský Dělník tráví málo času u bezcenného materiálu. Leští pouze drahocenné klenoty na podobnost chrámu – odstraňujíc ostré hrany. Tento proces je bolestný a namáhavý. Kristus odstraňuje přebytečné plochy a vkládá kámen pod leštící kotouč, pevně ho stlačuje, takže jsou všechny nerovnosti vyhlazeny. Pak, když klenot postaví do světla, v něm Mistr vidí svůj odraz a prohlašuje ho za hodna, aby byl umístěn v jeho skřínce. ^{3BC 1154.2}

Ó, jak požehnaná je to zkušenost, jakkoli bolestná, jenž dává novou hodnotu kamenu, způsobující, aby zářil živým jasem. – Letter 69, 1903 ^{3BC 1154.3}

Bolestný, ale nezbytný proces – Mocným klínem pravdy Bůh vydobyl svůj lid z kamenolomu světa. Tyto kameny musí být otesány a vyhlazeny. Ostré hrany musí být odstraněny. Je to bolestný proces, ale je nezbytný. Bez něho bychom nemohli být připraveni pro umístění v Božím chrámu. Zkouškami, výstrahami, napomenutími se Bůh snaží připravit nás pro splnění svých záměrů. Jestliže s ním budeme spolupracovat, naše charaktery budou zformovány „na podobnost chrámu“. Přetvořit nás, je přesně určeným dílem Utěšitele. Někdy je to pro nás těžké podrobit se očisťujícimu, zušlechťujícimu procesu, musíme to však učinit, pokud chceme být nakonec spaseni. – Letter 139, 1903 ^{3BC 1154.4}

Děti mají být zušlechťovány pro Boha – Trpělivě, láskyplně, jako věrní správcové rozličné milosti Boží, mají rodiče konat jim určené dílo. Je od nich očekáváno, že budou nalezeni věrnými. Všechno má být konáno ve víře. Neustále se musí modlit o to, aby Bůh udělil svou milost jejich dětem. Nikdy se nesmí unavit, být netrpělivými nebo podrážděnými ve svém úsilí. Musí těsně přilnout ke svým dětem a k Bohu. ^{3BC 1154.5}

Jestliže rodiče budou pracovat v trpělivosti a lásce, horlivě se snažíce pomoci svým dětem, aby dosáhly nejvyšší úrovně čistoty a skromnosti, budou úspěšní. V tomto díle musí rodiče projevit trpělivost a víru, aby mohli předložit Bohu své děti, vyhlazené na podobnost chrámu. – NL No.28, p.3 ^{3BC 1154.6}

(1 Pt 2,5; 1 K 3,11-13). Někteří nejsou takovými, jakými se jeví – Mnozí, ze světské politiky, se snaží svým vlastním úsilím stát vyleštěnými kameny, nemohou však být živými kameny, protože nejsou postaveni na pravém základu. Den Boží zjeví, že jsou ve skutečnosti pouze senem, dřevem a strništěm. – *Redemption: or the Teaching of Paul* p.78 ^{3BC 1154.7}

Žalm 147.

4. (Ž 19,1-3; viz kom. EGW k Iz 60,1). **Svět je pouze zrnkem** – On učinil noc a uspořádal zářící hvězdy na obloze. Všechny je povolává jménem. Nebesa vypravují slávu Boha silného a dílo rukou jeho obloha zvěstuje, ukazující člověku, že tento malý svět jen zrnkem v Božím stvoření. – YI April 4, 1905 ^{3BC 1154.8}

8, 16-18. (Ž 135,7). **Síly přírody jsou Božími služebníky** – Sotva bychom mohli najít nějaký proces v přírodě, o němž by nebyla zmínka v Božím Slově. ... ^{3BC 1154.9}
(Citace Ž 147,8,16-18; 135,7). ^{3BC 1154.10}

Tato slova Písma svatého neříkají nic o nezávislých zákonech přírody. Bůh disponuje věcmi a vlastnictvím, jimiž uskutečňuje své plány. On zaměstnává své nástroje, aby rostlinstvo mohlo kvést. Sesílá rosu, déšť a sluneční svit, aby mohla vyrašit zeleň a rozprostřít svůj koberec na zemi, aby keře a ovocné stromy mohly vypučet, rozkvést a přinést ovoce. Není třeba se domnívat, že zákon je impulsem, aby semeno vzklíčilo samo od sebe, aby se objevil list, protože to tak musí být. Bůh má zákony, které ustanovil, ony jsou však pouze jeho služebníky, kteří přinášejí ovoce. Je to jenom prostřednictvím přímého Božího působení, že každé malé semeno proráží zemi a vyráží do života. Každý list roste, každý květ rozkvétá, díky Boží moci. – RH Nov. 8, 1896 ^{3BC 1155.1}

Příslaví 1.

10. (Iz 43,10; 2 K 6,17-18). **Vyšlete modlitbu k nebi; pak pevně odporujte** – Slyšte hlas Boží: „*Synu můj, jestliže by tě namlouvali hříšníci, nepřivoluj.*“ Ti, kteří jsou vedeni Duchem Božím, mají udržovat své pozorovací schopnosti v bdělosti, protože přijde čas, kdy bude vyzkoušena jejich poctivost a věrnost vůči Bohu i vůči sobě navzájem. Nedopusťte se nejmenší nespravedlnosti, jen abyste získali pro sebe výhodu. Čiňte jiným v malých věcech právě tak jako ve velkých, tak, jak byste chtěli, aby vám jiní činili. Bůh říká: „*Vy jste moji svědkové.*“ Máte jednat na mém místě. ^{3BC 1155.2}

Kdyby mohl být odstraněn závoj, viděli byste nebeský svět, pozorující s intenzivním zájmem ty, kteří jsou pokoušeni. Jestliže se nepoddáváte nepříteli, v nebi panuje radost. Když zazní první našeptávání zla, rychle vyšlete modlitbu k nebi a pak se pevně vzepte pokušení zahrávat si s principy odsouzenými v Božím Slově. Když přijde pokušení poprvé, musíte mu čelit tak rozhodným způsobem, aby se už nikdy neopakovalo. Odvrátte se od toho, kdo se vám pokusil představit zlé praktiky. Rozhodně se odvrátte od pokušitele a řekněte: Musím se odloučit od tvého vlivu, protože vím, že nekráčíš ve šlépějích našeho Spasitele. ^{3BC 1155.3}

Dokonce když si uvědomujete, že nejste schopni pronést ani slovo k těm, kteří pracují na nesprávných zásadách, odejděte od nich. Váš ústup a mlčení může vykonat více než slova. Nehemiáš se nechtěl spojovat s těmi, kteří byli nevěrní vůči zásadám, a ani nedovolil svým dělníkům, aby se s nimi spojili. Láska a bázeň Boží byly jeho ochranou. On žil a pracoval jakoby viděl neviditelný svět. A David řekl: „*Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky.*“ ^{3BC 1155.4}

Odvažte se být Danielem. Nebojte se zůstat samotní. A tak, jak Mojžíšovi, vám bude dovoleno spatřit toho, jenž je Neviditelný. Avšak zbabělý a mlčenlivý postoj vůči zlým společníkům a také naslouchání jejich svodům, vás učiní jedno s nimi (citace 2 K 6,17-18). ^{3BC 1155.5}

Mějte odvahu konat dobro. Zaslíbení Páně jsou cennější než zlato a stříbro pro ty, kteří jsou činitelé jeho slova. Kéž by to všichni považovali za velkou poctu, že mohou být uznáni Bohem za jeho děti. – RH May 9, 1899 ^{3BC 1155.6}

Příslaví 3.

6. Bůh nás vede v konání jeho vůle – Neřekl snad Bůh, že dá svého svatého Ducha těm, kteří ho o něj prosí? Není snad tento Duch pravým, věrným a skutečným průvodcem? Zdá se, že někteří lidé se obávají brát Boha za slovo, jako by to byla od nich troufalost. Prosí Pána, aby nás učil, a přece se bojí důvěřovat zaručenému Slovu Božímu a uvěřit, že jsme jím byli vyučováni. Pokud přicházíme k našemu nebeskému Otci v pokoře a s duchem toužícím po vyučování, ochotným a dychtivým po poznání, proč bychom měli pochybovat o Božím vyplnění jeho vlastního slibu? Nesmíte ani na okamžik pochybovat vůči němu a tímto ho zneuctít. Když toužíte znát jeho vůli, vaší částí ve spolupráci s Bohem je věřit, že budete vedeni a řízeni a požehnáni v činění jeho vůle. Nemáme důvěřovat sami sobě, abychom mylně nevykládali jeho učení, ale učinit dokonce i toto předmětem naší modlitby a důvěřovat mu, stále mu důvěřovat, až do konce, že jeho svatý Duch vás povede, abyste správně vykládali jeho plány a působení jeho prozřetelnosti. – Letter 35, 1893 ^{3BC 1155.7}

Byl to Kristus, který vedl Izraelity po poušti. Je to Kristus, který vede svůj lid dnes a ukazuje jim, kde a jak pracovat. – Letter 335, 1904 ^{3BC 1156.1}

13-14. Význam trvalé moudrosti – Pravá moudrost je trvalým pokladem jako samá věčnost. Mnozí, takzvaní moudří lidé tohoto světa, jsou moudřími pouze podle svého vlastního mínění. Jsou spokojeni se získanou světskou moudrostí a nikdy nevstoupí do Boží zahrady, aby se obeznámili s poklady známosti obsaženými v jeho svatém Slově. Jsou přesvědčeni, že jsou moudří a proto zůstávají nevědomými ve vztahu k té moudrosti, kterou musí mít každý, kdo chce získat věčný život. Pěstují pohrdání Boží knihou, která kdyby byla studována a poslouchána, by je mohla učinit skutečně moudřími. Bible je pro ně neproniknutelným tajemstvím. Velké a hluboké pravdy Starého i Nového zákona jsou pro ně nesrozumitelné, protože duchovní věci nejsou jimi duchovně rozeznávány. Musí se naučit, že bázeň Hospodinova je počátkem moudrosti a že bez této moudrosti má jejich učení malou hodnotu. ^{3BC 1156.2}

Ti, kteří se snaží získat vzdělání ve vědě, ale nenaučili se té lekci, že bázeň Boží je počátkem moudrosti, pracují bezmocně a beznadějně, zpochybňujíce skutečnost všeho. Mohou získat vzdělání ve vědách, ale pokud nezískají poznání Bible a Boží poznání, nemají pravou moudrost. Neučený člověk, jestliže zná Boha a Ježíše Krista, má trvalejší moudrost než ten nejvzdělanější člověk, který však pohrdá učením Božím. – Manuscript 33, 1911 ^{3BC 1156.3}

17. (1Tm 4,8). Oddanost Bohu podporuje zdraví a veselou mysl – Moudrý muž říká, že cesty moudrosti „*jsou cesty utěšené, a všechny stezky její pokojné*“. Mnozí pěstují dojem, že oddanost Bohu škodí zdraví a radostnému štěstí ve společenských vztazích života. Ale ti, kteří kráčí cestou moudrosti a svatosti, shledají, že „*pobožnost ke všemu jest užitečná, a má i nynějšího i budoucího života zaslíbení*“. Oni žijí radostí života skutečných radovánek, nejsou však znepokojováni marnou lítostí nad promarněnými hodinami ani beznadějí či hrůzou myslí, tak jak jsou často světlí lidé, když nejsou rozptýleni vzrušujícími zábavami. ... ^{3BC 1156.4}

Pobožnost není v rozporu se zákony zdraví, ale je s nimi v naprostém souladu. Kdyby lidé byli vždy poslušni zákona deseti přikázání, kdyby uskutečňovali ve svých životech zásady těchto deseti předpisů, prokletí nemocí, které nyní zaplavují svět, by neexistovalo. ... Ten, jehož mysl je tichá a uspokojená v Bohu, se nachází na cestě zdraví. – ST Oct. 23, 1884 ^{3BC 1156.5}

Příslaví 4.

18. Křesťanský život osvěcuje cestu jiným – Duše naplněná Ježíšovou láskou vyzařuje slova, způsoby, výraz tváře, naději, odvahu a klid. Zjevuje Ducha Kristova. Dýchá láskou, která bude opětována. Probouzí touhu po lepším životě; posiluje bázlivé duše; utvrzuje a potěšuje ty, kteří bojují s pokušením. Slova, výraz tváře, způsoby, vyzařují jasné paprsky slunce a nechají za sebou jasnou cestu vedoucí k nebi, zdroji veškerého světla. Každý z nás má příležitost. Stále působíme dojmy na

mládež kolem nás. Již samotný výraz naší tváře je odrazem našeho vnitřního života. Ježíš touží po tom, abychom se stali podobnými jemu, naplnění něžným soucitem, prokazující službu lásky v malých povinnostech života. – Manuscript 24, 1887 ^{3BC 1156.6}

Světlo svítí slabě – Světlo, jež bylo dáno, aby svítilo jasněji a jasněji až do dokonalého dne, svítí slabě. Církev již nevysílá jasně zářivé paprsky uprostřed mravní temnoty, která zahaluje svět jako smuteční příkrov. Světlo mnohých vůbec nesvítí ani nezáří. Takoví jsou morálními ledovými horami. – Letter 1f, 1890 ^{3BC 1156.7}

19-22. Viz komentář EGW k Ex 20,3-17, sv. I., str.1105. ^{3BC 1157.1}

23. (1 Te 5,17; viz kom. EGW k Ž 19,14). Jak mohou být srdce zachována pro Boha – „Přede vším, čehož se stříci sluší, ostříhej srdce svého, nebo z něho pochází život.“ Pilné střežení srdce je podstatné pro zdravý růst v milosti. Srdce ve svém přirozeném stavu je příbytkem pro bezbožné myšlenky a hříšné vášně. Když je přivedeno do podřízenosti Kristu, musí být očištěno Duchem od veškeré poskvrny. To nemůže být učiněno bez souhlasu jedince. ^{3BC 1157.2}

Když duše byla očištěna, je povinností křesťana udržovat ji neposkvrněnou. Mnozí si pravděpodobně myslí, že Kristovo náboženství nepožaduje opuštění každodenních hříchů, zanechání zvyků, které držely duši v otroctví. Oni se zřeknou některých věcí odsouzených skrze svědomí, ale selhávají, když je třeba představovat Krista v každodenním životě. Nevnášejí Kristův obraz do domova. Neprokazují pozornou péči při svém výběru slov. Příliš často pronášejí podrážděná a netrpělivá slova, slova, která probouzejí nejhorší vášně lidského srdce. Takoví lidé potřebují stálou přítomnost Krista v duši. Pouze v jeho síle mohou být na stráži před svými slovy a jednáním. ^{3BC 1157.3}

V díle střežení srdce musíme být stáli na modlitbách, neúnavně přinášejíce žádosti o pomoc k trůnu milosti. Ti, kteří nosí jméno křesťan, musí opravdově a s pokorou přicházet k Bohu a prosit ho o pomoc. Spasitel nám řekl, že se máme bez přestání modlit. Křesťan sice nemůže neustále setrvávat v pozici modlitby, avšak jeho myšlenky a tužby mohou stále směřovat vzhůru. Naše sebe-důvěra by se rozplynula, kdybychom méně mluvili a více se modlili. – YI March 5, 1903 ^{3BC 1157.4}

(Ž 19,14; Ef 4,13). Křesťané by měli být pečliví, aby střežili své srdce se vši horlivostí. Měli by pěstovat lásku k rozjímání a chovat ducha zbožnosti. Zdá se, že mnozí velice neradi věnují čas rozjímání, zkoumání Písma a modlitbě, jakoby čas takto strávený byl ztracený. Přeji vám, abyste všichni mohli vidět tyto věci v takovém světle, jak je vidí Bůh, neboť byste pak učinili nebeské království záležitostí prvořadě důležitosti. Budete-li udržovat vaše srdce v nebesích, dodá to vašim ctnostem svěžest a udělí život všem vašim povinnostem. Budete-li cvičit svou mysl, aby prodlévala u nebeských věcí, vnese to život a horlivost do uskutečňování všech vašich snah. Naše úsilí jsou chabá, náš křesťanský závod běžíme pomalu a projevujeme lhostejnost a lenivost, protože tak málo oceňujeme nebeské hodnoty. V duchovním poznání jsme trpaslíky. Je to výsadou i povinností křesťana, aby „dospěl k poznání Božího Syna, k dokonalému lidství, k míře postavy Kristova plného věku“. Tak jako tělesným cvičením roste chuť a dodává sílu a zdravou svěžest tělu, tak i zbožná cvičení přinášejí vzrůst milosti a duchovní svěžesti. ^{3BC 1157.5}

City by se měly soustředit na Boha. Přemýšlejme o jeho velikosti, jeho milosrdenství a znamenitosti. Nechť jeho dobrota, láska a dokonalost charakteru uchvátí vaše srdce. Rozmlouvejte o jeho božských půvabech a nebeských příbytcích, které připravuje pro věrné. Ten, jehož rozhovor je v nebi, je nejužitečnějším křesťanem pro všechny, kteří žijí kolem něho. Jeho slova jsou užitečná a osvěžující. Mají přetvářející moc na ty, kteří je poslouchají, a obměkčí a podmaní duše. – RH March 29, 1870 ^{3BC 1157.6}

Praktické náboženství dýchá vůni –Nechť stoupá k Bohu modlitba: „*Srdce čisté stvoř mi, ó Bože*“, protože neposkvrněná, ryzí duše má v sobě přebývajícího Krista; a z hojnosti srdce vychází život. Vůle člověka má být podřízena Kristu. Místo procházení kolem, uzavření srdce v sobectví, je třeba otevřít srdce sladkým vlivům Ducha Božího. Praktické náboženství dýchá svou vůni všude. Je vůní života k životu. – Letter 31a, 1894 ^{3BC 1157.7}

Příslloví 6.

6. Mravenčí píle výčitkou zahálky – (Citace Př 6,6). Obydlí, jaké si mravenci budují pro sebe, ukazují zručnost a vytrvalost. Mravenci mohou unést najednou pouze jedno malé zrnko, ale píle a vytrvalostí konají zázraky. Šalomoun představuje světu mravenčí práci jako výtku těm, kteří promarnují své hodiny v hříšné zahálce, praktikách, které ničí duši i tělo. Mravenec se připravuje pro nastávající období. To je lekce, kterou mnozí, obdařeni rozumovými schopnostmi, pohrdají. Úplně zanedbávají připravit se pro budoucí nesmrtelný život, který Bůh ve své prozřetelnosti zajistil padlému lidstvu. – Manuscript 35, 1899 3BC 1157.8

Příslloví 10.

9. Poctivost činí člověka požehnáním – Úplně prvním krokem na cestě života je udržovat mysl, aby prodlévala u Boha a aby měla jeho bázeň stále před očima. Jediné odchýlení od morální bezúhonnosti otupuje svědomí a otevírá dveře dalšímu pokušení. „*Kdo chodí upřímě, chodí doufanlivě; kdož pak převrací cesty své, vyjeven bude.*“ Je nám přikázáno, abychom milovali Boha nade vše, a naše bližní jako sebe sama; ale každodenní zkušenost života ukazuje, že tento zákon je brán na lehkou váhu. Spravedlivé jednání a mravní bezúhonnost může zajistit přízeň Boží a učinit člověka požehnáním sobě i společnosti, avšak uprostřed rozličných pokušení, která útočí na člověka, kamkoli se obrátí, je nemožné si zachovat čisté svědomí a souhlas nebes bez božské pomoci a bez zásady milovat čestnost v zájmu spravedlnosti. 3BC 1158.1

Charakter, který je schválen Bohem, má člověk upřednostňovat před veškerým bohatstvím. Jeho základ by měl být položen široko a hluboko, spočívající na skále, na Ježíši Kristu. Je příliš mnoho takových, kteří prohlašují, že začnou pracovat od pravého základu, ale jejich uvolněné jednání ukazuje, že stavěli na pohyblivém písku; velká bouře však smete jejich základ a oni nebudou mít žádné útočiště. 3BC 1158.2

Mnozí se vymlouvají, že pokud nebudou chytrými a bdělými, aby sledovali svůj prospěch, setkají se se ztrátou. Tvrdí, že jejich bezohledným sousedům, kteří se řídí sobeckými výhodami, se daří dobře, zatímco oni, kteří se snaží jednat přesně podle biblických zásad, nejsou tak vysoce poctěni. Vidí tito lidé budoucnost? Nebo jsou jejich oči příliš slabé na to, aby mohli vidět skrze těžkou mlhu světskosti, že čest a bezúhonnost není odměněna mincemi tohoto světa? Odměňuje Bůh ctnost pouhým světským úspěchem? On má jejich jména vyrytá na dlaních svých rukou jako dědiců trvalých poct a bohatství, která jsou nepomíjející. Co získal tento nepoctivý člověk svou světskou chytrostí? Jak vysokou cenu zaplatí za svůj úspěch? Obětoval své vznešené mužství a vstoupil na cestu, která vede do záhuby. Může se ještě obrátit, může vidět bezbožnost své nespravedlnosti vůči svým bližním, a pokud možno učinit nápravu, ale jizvy zraněného svědomí zůstanou navždy. – ST Feb. 7, 1884 3BC 1158.3

Příslloví 11.

1. Všechna obchodní jednání na přesných zásadách – Ve všech obchodních jednáních máme nechat svítit rozhodné světlo. Není zde místa pro žádné podvodné praktiky. Všechno má být učiněno s přísnou poctivostí. Lépe je strpět nějakou finanční ztrátu, než získat několik korun podvodem. Poctivým jednáním nakonec neztratíme nic. Na tomto světě máme žít podle Božího zákona a zdokonalit charakter podle božské podobnosti. Všechna podnikání, jak náboženská, tak i světská, mají být uskutečněna na poctivých a spravedlivých zásadách. Všechno má být viděno ve světle Božího zákona a učiněno bez podvodu, bez falše, bez jediného náznaku lsti. – Manuscript 47, 1898 3BC 1158.4

Bůh má v úctě poctivost a proklíná nespravedlnost – „*Váha falešná ohavností jest Hospodinu.*“ Falešná váha je symbolem všech nečestných obchodních jednání, všech podvodů skrývajících sobectví a nespravedlnost pod zdáním poctivosti a spravedlnosti. Bůh ani v té sebemenší míře neschvaluje takové praktiky. Nenávidí každý falešný způsob. Oškliví si veškeré sobectví a chamtivost. Nebude trpět nemilosrdné jednání, ale odplatí ho stejným způsobem. Bůh může dát zdar pracujícím lidem, jejichž prostředky jsou získány poctivě. Ale jeho prokletí spočine na všem, co je získáno sobeckými praktikami. 3BC 1158.5

Když někdo holduje sobectví nebo podvodnému jednání, ukazuje tím, že se nebojí Hospodina a nectí jeho jméno. Ti, kteří jsou spojení s Bohem, nejenom že se budou vyhýbat veškeré nespravedlnosti, ale budou projevovat jeho milosrdenství a dobrotu všem, s kterými budou mít co do činění. Hospodin nebere ohled na osobu; neschválí jednání těch, kteří nečiní žádného rozdílu ve prospěch chudých, vdov a sirotků. – Letter 20a, 1893 3BC 1158.6

14. Viz komentář EGW k 1 Pa 27, 32-34. 3BC 1159.1

Příslaví 12.

18. Slova znamenají mnoho – Hlas a jazyk jsou dary od Boha a jestliže jsou správně používány, jsou mocí Boží. Slova znamenají velmi mnoho. Mohou vyjadřovat lásku, oddanost, chválu, Boží melodii, anebo nenávist a pomstu. Slova zjevují pocity srdce. Mohou být vůní života k životu anebo smrti k smrti. Jazyk je požehnáním světa, anebo nepravostí světa. – Manuscript 40, 1896 3BC 1159.2

Pustošící kroupy, anebo símě lásky? – Někteří jsou viděni, jak přicházejí z jejich každodenního spojení s Bohem oděni tichostí Kristovou. Jejich slova nejsou jako pustošící krupobití, ničící všechno, co je před nimi; oni přicházejí se sladkostí na svých rtech. Rozsévají semena lásky a dobroty podél celé jejich cesty a činí to všechno nevědomě, protože Kristus žije v jejich srdci. Jejich vliv je více pociťován než viděn. – Manuscript 24, 1887 3BC 1159.3

19. Poctivý je jeho klenotem navždy – Pravdomluvnost a upřímnost by měly být stále pěstovány všemi, kteří tvrdí, že jsou Kristovými následovníky. Bůh a spravedlnost by mělo být jejich heslem. Jednejte poctivě a spravedlivě v tomto nynějším zlém světě. Někteří jsou poctivými, když vidí, že poctivost neohroží jejich světské zájmy; ale všichni, kteří jednají podle této zásady, budou mít svá jména vymazána z knihy života. 3BC 1159.4

Musíme pěstovat přísnou poctivost. Můžeme projít tímto světem pouze jednou, nemůžeme se vrátit zpět, abychom napravili nějaké chyby, proto by měl být každý krok učiněn se zbožnou bází a po pečlivé úvaze. Poctivost a chytrost nejsou ve vzájemném souladu; buď bude chytrost podmaněna a pravda a poctivost se chopí vlády, anebo chytrost zvítězí a poctivost přestane udávat směr. Obě nemohou spolu působit; mezi nimi nemůže být nikdy vzájemná shoda. Když Bůh shromáždí své klenoty, věrní, praví, upřímní a čestní budou jeho vyvolenými, těmi, které vybere jako své poklady. Andělé pro takové připravují koruny; a světlo z trůnu Božího bude odrážet svou slávu z těchto hvězdami zářících diadémů. – RH Dec. 29, 1896). 3BC 1159.5

Příslaví 14.

30. (kap. 27,4). Odporný rys satanského charakteru – Závist je jedním z nejodpornějších rysů satanského charakteru. Je to neustálé usilování o vyvýšení vlastního „já“ vržením pomluv na jiné. Člověk, který je závistivý, bude ponižovat svého bližního, domnívající se, že tím vyvýší sebe sama. Zvuk chvály je příjemný tomu, kdo má vysoce vyvinutý smysl pro pochvalu, nenávidí však naslouchat chválám vůči jiným lidem. Ó, jakou nevýslovnou škodu způsobil tento zlý povahový rys na našem světě! Stejná nenávist existovala v srdci Saule, která pohnula srdce Kaina proti jeho bratru Abelovi, protože Abelovy skutky byly spravedlivé a Bůh ho poctil a skutky Kainovy byly zlé, a Hospodin mu nemohl požehnat. 3BC 1159.6

Závist je ovocem pýchy a je-li pěstována v srdci, vede ke krutým činům, k nenávisti, pomstě a vraždě. Velký spor mezi Kristem a knížetem temnoty se odehrává v každodenním, praktickém životě. – ST Aug. 17, 1888 3BC 1159.7

Příslloví 15.

1-2. Semena, která přinášejí zlou úrodu – Vášnivá slova rozsévají semena, která přinesou zlou úrodu, kterou nikdo nebude chtít sbírat. Naše slova mají vliv na náš charakter, působí však ještě silněji na charaktery jiných. Pouze nekonečný Bůh může změřit škodu, kterou způsobí bezstarostná slova. Tato slova vycházejí z našich úst a my se možná klameme, že nemají za následek žádnou škodu; přesto jsou ukazatelem našich vnitřních myšlenek a působí na straně zla. Jaké neštěstí bylo způsobeno mluvením bezmyšlenkovitých, nelaskavých slov v rodinném kruhu! Tvrdá slova působí hořkost v mysli, která tam může zůstat po léta, a nikdy neztrácí své bodnutí. Jako vyznávající křesťané bychom měli zvažovat vliv našich slov na ty, s nimiž přicházíme do styku, nehledě na to, zda jsou věřící či nevěřící. Musíme střežit naše slova, protože bezmyšlenkovité promluvy způsobují škody. Nikdo ať je ve spojení s věřícími či nevěřícími, nebude schopen zmařit nepříznivý vliv bezmyšlenkovitých, pošetilých slov. Naše slova svědčí o druhu pokrmu, jakým se živí duše. – YI June 27, 1895 3BC 1159.8

33. Viz komentář EGW k Sd 6,15, sv. II., str. 1003. 3BC 1160.1

Příslloví 16.

2. Bůh čte tajné myšlenky – Je to ve věčném zájmu každé duše, aby zkoumala své vlastní srdce a zdokonalila každou schopnost danou jí Bohem. Nechť si všichni uvědomí, že není takové pohnutky v srdci nějakého člověka, kterou Pán vidí nejasně. Pohnutky každého člověka jsou váženy tak pečlivě, jako by osud lidských bytostí byl závislý na tomto výsledku. Potřebujeme spojení s božskou mocí, abychom mohli růst v jasném světle a porozumění jak usuzovat od příčiny k následku. Musíme zušlechťovat síly našeho rozumu tím, že se staneme účastníky božské přirozenosti, abychom mohli uniknout porušenosti, která je na světě v žádostech. Nechť každá duše pečlivě zváží důležitou pravdu, že v nebi existuje pravý Bůh a že tam není plán, jakkoli nejasný, ani pohnutka jakkoli pečlivě skrytá, kterou by on zřetelně neznal. On čte skryté myšlenky každého srdce. Lidé si mohou napláňovat pro svou budoucnost nečestné činy, domnívajíce se, že Bůh se je nedoví; ale v ten veliký den, kdy budou otevřeny knihy a každý člověk bude souzen podle toho, co je napsáno v knihách, tyto skutky budou zjeveny takové, jaké jsou. ... 3BC 1160.2

(Citace Ž 139,1-5,11-12) 3BC 1160.3

Již v plánování Hospodin vidí a rozeznává každou nepoctivost, každé nezákonné přivlastňování majetku nebo prostředků v jakékoli míře, každou nespravedlnost v lidském jednání se svými bližními. ... (citace Da 5,27). – RH March 8, 1906 3BC 1160.4

11. (Oz 12,7). Náboženství s falešnými váhami je ohavností – Podvod v jakémkoli obchodním jednání je v Božích očích ohavným hříchem, protože majetek, jímž lidé vládnou, patří jemu a musí být používán k jeho slávě, pokud lidé chtějí být v jeho očích neposkvrněnými a čistými. Náboženství, které má ve své ruce skoupou míru a falešnou váhu, je v Božích očích ohavností. Ten, kdo pěstuje takové náboženství, si přinese záhubu, protože Bůh je Bohem žárlivým. – Letter 8, 1901 3BC 1160.5

28. Viz komentář EGW ke kap. 26,20-22. 3BC 1160.6

32. (viz kom. EGW k 1 S 24,6). Jak se stát silnějším než králové nebo dobyvatelé– Používal snad Kristus ostrá slova, přísnou kritiku a nevlídné podezírání vůči svému lidu, který se dopouštěl chyb? Ne. Bral ohled na každou slabost; jednal s úsudkem. Zná každé naše selhání, jedná však s trpělivostí, protože jinak bychom byli už dávno zahynuli, kvůli našemu zlému zacházení s ním. Největší potupu mu způsobujeme tehdy, když předstíráme, že jsme jeho učedníky, přitom však projevujeme satanovu ducha v našich slovech, našem smýšlení a našich skutečích. Není vhodné, aby

ti, pro které Ježíš tolik vytrpěl, byli ve svých selháních a zvrácenostech stále pamětliví pohrdání a skutečného nebo zdánlivého přestupování. A přesto jsou takoví, kteří vždy podezírají pohnutky ostatních lidí, kteří je obklopují. Vidí přestupování a pohrdání všude tam, kde nic takového nebylo míněno. Všechno je to působení satana na lidské srdce. Srdce naplněné tou láskou, která neobmýšlí žádné zlo, nebude sledovat, aby si povšimlo nezdvořilosti a křivd, jejichž se může stát objektem. Je Boží vůlí, aby jeho láska zavřela oči, uši i srdce před všemi takovými popudy a před všemi našepťaváním, kterými by je satan chtěl naplnit. V mlčení toho, kdo je vystaven zlu podezírání nebo zneuctění, je vznešená velkolepost. Být pánem vlastního ducha znamená být silnějším než králové nebo dobyvatelé. Křesťan má vést duše k přemýšlení o Kristu. Měl by být vlídný, laskavý, trpělivý, pokorný, a přesto odvážný a rozhodný v obhajování pravdy a Kristova jména. – Manuscript 24, 1887 3BC 1160.7

Nesmíme považovat za naše nepřátele všechny ty, kteří nás nepřijímají s úsměvem na svých rtech a s projevy lásky. Je mnohem snadnější hrát si na mučedníka než zvítězit nad zlou povahou. 3BC 1160.8

Musíme dávat jiným příklad ne tím, že zůstaneme stát u každého malicherného přestupku jenom proto, abychom obhájili svá práva. Můžeme očekávat, že budou o nás obíhat falešné zprávy, jestliže však půjdeme přímým směrem, jestliže zůstaneme lhostejnými vůči těmto věcem, jiní budou také lhostejnými. Svěrmě Bohu péči o naše dobré jméno. A tak, jako synové a dcery Boží, dokažme, že se umíme sebeovládat. Dokažme, že jsme vedeni Duchem Božím a že jsme zpozdilí k hněvu. Pomluvy mohou být překonány naším způsobem života a ne slovy rozhořčení. Necht' je naší největší snahou jednat v bázní Boží a ukázat naším chováním, že tyto zprávy byly falešné. Nikdo nemůže tak moc zranit náš charakter jako my sami. Pouze slabé stromy a kymácející se domy musí být stále podepřeny. Když ukážeme, že jsme tak úzkostliví chránit naše dobré jméno vůči útokům zvenčí, šíříme dojem, že ono není bezúhonné před Bohem a že proto musí být neustále podpíráno. – Manuscript 24, 1887 3BC 1160.9

Vyvarujte se opojení hněvem – Existuje taková třída lidí, která vyrostla bez sebeovládání; nikdy neudrželi na uzdě svůj výbušný charakter ani svůj jazyk. Přesto někteří z nich si činí nárok na to, že jsou následovníky Kristovými, ale ve skutečnosti nejsou. Ježíš jim takový příklad neukázal. Kdyby měli tichost a pokoru Spasitele, nejednali by podle sklonů svého přirozeného srdce, protože to je od satana. Někteří jsou nervózní a když následkem provokací ztrácejí sebeovládání ve slově nebo duchu, jsou tak opojení hněvem, jako opilec alkoholickým nápojem. Jsou nerozumní a není snadné je přemluvit ani přesvědčit. Nejsou při zdravých smyslech. Satan získal na určitou dobu nad nimi plnou kontrolu. Každý člověk takovými projevy hněvu oslabuje svůj nervový systém a morální síly a činí do budoucna ještě obtížnějším potlačit hněv či další provokace. Pro tuto třídu je pouze jeden lék – rozhodné sebeovládání za všech okolností. Úsilí, aby se dostali do příznivého postavení, kde je vlastní já nebude znepokojovat, může přinést po nějaký čas úspěch, ale satan ví, kde má najít tyto ubohé duše, aby mohl znovu a znovu zaútočit na jejich slabá místa. Budou stále znepokojováni, pokud jen budou tolik myslet na vlastní „já“. Nesou nejtěžší břemeno jaké vůbec mohou smrtelníci nést a tím je neposvěcené, nepřemožené vlastní „já“. Ale je pro ně naděje. Necht' tento život, tak bouřlivý na konflikty a trápení, je přiveden do spojení s Kristem, a pak vlastní „já“ nebude již více usilovat o nadvládu. – YI Nov. 10, 1886 3BC 1161.1

Příslaví 17.

9. Viz komentář EGW ke kap. 26,20-22. 3BC 1161.2

Příslaví 18.

11. Viz komentář EGW k Sd 6,15. 3BC 1161.3

21. Ďábel může používat jazyka křesťana k záhubě – Nedovolte ďáblovi, aby používal váš jazyk a hlas k záhubě těch, kteří jsou slabí ve víře, protože v den konečného účtování vás Bůh vy-zve, abyste vydali počet ze svého jednání. – Manuscript 39, 1896 3BC 1161.4

Příslaví 20.

1. Viz komentář EGW ke kap. 23,29-35. 3BC 1161.5

Příslaví 21.

2. Občas na Luciferově území – Když člověk zastává názor, že když jednou učinil rozhodnutí, že musí u něho setrvat a že nikdy toto rozhodnutí nezmění, vstupuje na stejné území, na kterém se nacházel Lucifer, když se vzbouřil proti Bohu. Považoval své plány týkající se vlády nebes za vznešenou a neměnnou teorii. 3BC 1161.6

Nikdo z lidí by si neměl myslet, že lidské názory mají být učiněny nesmrtelnými. Každý člověk zastávající stanovisko, že nikdy nezmění svůj pohled, se sám staví na nebezpečné území. Těm, kteří zaujímají postoj, že jejich názory jsou neměnné, nemůže být pomoci, protože se sami umísťují tam, kde nejsou ochotni přijmout radu a napomenutí od svých bratří. – Letter 12, 1911 3BC 1161.7

Příslaví 22.

29. Bůh vyžaduje rozhodné a horlivé úsilí – Vložte nejvyšší schopnosti do vašeho úsilí. Pozvěte na pomoc nejsilnější pohnutky. Učte se. Snažte se probádat všechno, co je v dosahu vaší ruky. Nikdy si nestanovte nižší cíl, než abyste se stali schopnými v otázkách, o které se zajímáte. Nedovolte, abyste upadli do zvyku být povrchními a nedbalými ve vašich povinnostech a učení; protože vaše zvyky zesílí a vy se pak stanete neschopnými pro něco lepšího. Mysl se přirozeně učí být spokojená s tím, co vyžaduje malou péči a úsilí, a být spokojená s něčím laciným a nízkým. Tam jsou, moji mladí přátelé, hloubky poznání, které nikdy nepochopíte, a vy jste spokojení a pyšní na své povrchní znalosti. Kdybyste věděli mnohem více než víte nyní, přesvědčili byste se, že víte velmi málo. 3BC 1161.8

Bůh od vás požaduje rozhodné a vážné rozumové úsilí a s každým rozhodným úsilím vaše schopnosti zesílí. Vaše práce bude pak vždy příjemná, protože budete vědět, že činíte pokrok. Buď si zvyknete na pomalé, nejisté a nerozhodné tempo natolik, že práce vašeho života nebude ani z poloviny tím, čím by mohla být; anebo vaše oči upřete na Boha a vaši duši posílíte modlitbou, překonáte hanebnou povolnost a nechuť k práci a začnete cvičit vaši mysl rychle myslet a vyvinete výrazné úsilí v patřičné době. Jestliže vaše nejvyšší pohnutky pracují jen pro odměnu, nebudete nikdy v žádném postavení schopni plnit vysoké odpovědnosti, nikdy nebudete způsobilými učit. – Manuscript 24, 1887 3BC 1162.1

Příslaví 23.

26. Nejdražší oběť mládeže – Pak, děti, přijďte k Ježíši. Dejte Bohu nejdražší oběť, jakou vůbec můžete přinést – dejte mu své srdce. Bůh k vám mluví následující slova: „Synu můj, dcero má, dej mi srdce své. I kdyby byly vaše hříchy jako šarlat, já je učiním bílé jako sníh, protože vás očistím mou vlastní krví. Učiním vás členy mé rodiny – dětmi nebeského Krále. Přijměte mé odpuštění, můj pokoj, který vám dám v hojnosti. Oděju vás svou vlastní spravedlností – svatebním rouchem – a učiním vás způsobilými pro svatební večeři Beránka. Když budete oděni mojí spravedlností, pak skrze modlitbu, bdělost a horlivé studium mého Slova budete schopni dosáhnout vysoké úrovně.

Porozumíte pravdě a váš charakter bude formován božským vlivem; neboť to je vůle Boží při vás, vaše posvěcení.“ – YI June 30, 1892 ^{3BC 1162.2}

29-35. (kap. 20,1). Satan ovládá skrze opojné nápoje – (citace Př 23,29-35). Odpovídá tento popis životu? Nepředstavuje nám prožitek chudého, otupělého opilce, který klesl do ponížení a zkázy, protože přiložil láhev ke svým rtům, a který říká: „*Když procítím, dám se zase v to?*“ Prokletí dopadne na takovou duši pro její oddávání se zlu a satan ovládá jeho život. ... ^{3BC 1162.3}

Člověk, který si vytvořil návyk pití opojného nápoje, je v zoufalé situaci. Nemůže být přesvědčen nebo přemluven, aby si odepřel svůj požitek. Jeho žaludek i mozek jsou nemocné, jeho síla vůle oslabena a jeho chuť neovladatelná. Kníže moci temnoty ho drží v otroctví, které nemá žádnou sílu zlomit. Aby mohlo být pomoci takovým obětem, muselo by být zastaveno obchodování s opojnými nápoji. Nevidí snad vládcové této země jaké hrozné následky jsou ovocem tohoto obchodování? Denně jsou noviny přeplněny zprávami, které by měly pohnout kamennými srdci; a kdyby smysly našich vládců nebyly převrácené, viděli by nezbytnou nutnost zastavit tento smrt přinášející obchod. Může snad Pán pohnout srdci těch v moci postavených, dokud nepřijmou opatření zakazující obchodování s opojnými nápoji? – RH May 1, 1894 ^{3BC 1162.4}

Příslaví 24.

6. Viz komentář EGW k 1 Pa 27,32-34. ^{3BC 1162.5}

Příslaví 26.

20-22. (kap. 16,28; 17,9; Jr 20,10). Obíhající pověsti ničí jednotu – Někdy jsou bratři spolu spojeni po léta a domnívají se, že mohou důvěřovat těm, které dobře znají stejně, tak, jako důvěřují členům své vlastní rodiny. V takovém společenství je svoboda a důvěra, jaká nemůže existovat mezi těmi, kteří nejsou stejného vyznání. Je velmi příjemné, když společná víra a bratrská láska trvá, ale nechtě „žalobce bratří“ získá přístup do srdce jednoho z těchto lidí, ovládající jejich mysl a představitelství a ihned je vzbuze žárlost, podezírání a závist najde své útočiště; a ten, kdo se domníval, že je bezpečný v lásce a přátelství svého bratra, zjišťuje, že mu není důvěřováno, jeho pohnutky jsou nesprávně posuzovány. Falešný bratr zapomíná na své vlastní lidské slabosti, zapomíná na svou povinnost, aby nemyslel a nemluvil o něm nijak zle, aby nezneuctil a nezranil Krista v osobě jeho svatých, a každá vada, na kterou může jenom pomyslet a představit si, je nemilosrdně komentována a charakter bratra je představen jako temný a pochybný. ^{3BC 1162.6}

To je zrada svaté důvěry. Věci mluvené v bratrské důvěře jsou opakovány a překrucovány; a každé slovo, každý čin, jakkoli nevinný a dobře míněný, je zkoumán chladnou, žárlivou kritikou těch, kteří byli považováni za příliš šlechetné, příliš vážené, aby mohli přijmout nejmenší výsadu přátelského společenství nebo bratrské důvěry. Srdce jsou uzavřena milosrdenství, soudu a lásky Boží; a je v nich zjevován chladný, posmívající se, pohrdavý duch jakého satan projevuje vůči své oběti. ^{3BC 1163.1}

Se Spasitelem světa bylo naloženo stejně tak a my jsme vystaveni vlivu toho stejného zákeřného ducha. Přišel čas, kdy není bezpečné vložit důvěru v přítele nebo bratra. ^{3BC 1163.2}

Tak, jako ve dnech Kristových mu byli špehové v patách, tak jsou nyní i nám. Když satan může použít takzvané věřící, aby působili jako žalobci bratří, je velmi spokojen, protože ti, kteří takto činí, stejně tak věrně slouží jemu, jako Jidáš, když zradil Krista, i když to mohou činit v nevědomosti. Satan dnes není o nic méně činný, než v Kristových dnech, a ti, kteří se nechají propůjčit ke konání jeho díla, představují jeho ducha. ^{3BC 1163.3}

Šířící se zprávy často ničí jednotu mezi bratřími. Jsou takoví, kteří čekají s otevřenými očima a ušima, aby mohli zachytit šířící se pomluvy. Sbírají drobné zápletky, která samy o sobě mohou být bezvýznamné, ale které jsou opakované, dokud se člověk nestane přestupníkem slova. Jejich heslem se zdá být „Řekni a my to oznámíme dále.“ Tito šířitelé pomluv konají ďáblovu dílo s udivující věrností, málo si uvědomujíce, jak odporné je jejich jednání Bohu. Kdyby polovinu energie a hor-

livosti, kterou vydávají na toto bezbožné dílo, věnovali zkoumání vlastních srdcí, poznali by, kolik je toho třeba udělat, aby očistili své duše od nečistoty, takže by neměli čas ani náladu ke kritizování svých bratří, nedostali by se by pod moc tohoto pokušení. Dveře mysle by měly být uzavřeny vůči „oni říkají“ anebo „já jsem slyšel“. Proč raději místo toho, abychom dovolili žárlivým a zlým podezíráním, aby vstoupily do našich srdcí, nezajdeme za našimi bratřími a po otevřeném ale přátelském představení jim věci, jež jsme slyšeli v neprospěch jejich charakteru a vlivu, se nemodlíme s nimi a za ně? Zatímco nemůžeme milovat a udržovat přátelství s těmi, kteří jsou nejhoršími nepřáteli Krista, měli bychom pěstovat ducha tichosti a lásky, kterou se vyznačoval náš Mistr – lásky, která neobmýšlí zlého a nenechá se snadno vydráždit. – RH June 3, 1884 ^{3BC 1163.4}

Příslloví 27.

4. (kap. 14,30; Kaz 8,6). Závist je pekelným stínem – Závist, žárlivost a zlá podezření jsou pekelným stínem, kterým se satan snaží zahradit váš pohled na charakter Kristův, takže se pohledem na zlo můžete úplně proměnit k jeho obrazu. – Letter 9, 1892 ^{3BC 1163.5}

9. Hodnota přítele – Každý má co do činění ze špatnými věcmi; smutek a znechucení sužují každou duši; tehdy osobní přítomnost přítele, který potěší a udělí sílu, odvrátí šípy nepřítele, které jsou mířeny k našemu zničení. Křesťanských přátel není ani z poloviny tolik, kolik by mělo být. V hodinách pokušení, v krizi, jakou hodnotu má pravý přítel! Satan v takových chvílích posílá své pomocníky, aby přivedli tyto chvějící se údy k pádu; ale praví přátelé radí, vštěpují přitažlivou naději, uklidňující víru, jež povznáší duši, – ó, taková pomoc má větší cenu než drahocenné perly. – Letter 7, 1883 ^{3BC 1163.6}

Příslloví 29.

1. Odmítnutí pokárání vede duše do záhuby – Satan bude působit na sebeuspokojující mysl, na lidi, kteří vždy měli svůj vlastní způsob, a všechno, co je jim představováno jako rada nebo napomenutí, aby změnili své nežádoucí rysy charakteru, je považováno za kritizování, svazující je, omezující je, aby nemohli získat svobodu pro vlastní jednání. Pán jim ve velkém milosrdenství poslal poselství výstrahy, oni však nechtěli slyšet napomenutí. Jako onen nepřítel, který se vzbouřil v nebi, nechtěli slyšet; nechtěli napravit vykonané křivdy, ale stali se žalobci, prohlašující, že nejsou správně využiti a považující se za nedocenené. ^{3BC 1163.7}

Nyní je čas zkoušky, prověřování a zkušování. Ti, kteří jako Saul setrvávají na své vlastní cestě, utrpí tak jako on ztrátu cti a nakonec ztratí svou duši. – Letter 13, 1892 ^{3BC 1164.1}

Příslloví 31.

26. Zákon laskavosti na vašich rtech – Pán pomůže každému z nás tam, kde nejvíce potřebujeme pomoci ve velkém díle přemožení a vítězství nad vlastním „já“. Necht' zákon laskavosti je na vašich rtech a olej milosti ve vašem srdci. Toto vyvolá úžasné výsledky. Buďte něžní, soucitní, zdvořilí. Potřebujete všechny tyto ctnosti. Duch svatý musí být přijímán a vnesen do vašeho charakteru; pak bude jako svatý oheň vydávající kadidlo, které bude stoupat k Bohu, ne ze rtů, které odsuzují, ale jako lékař lidských duší. Vaše tvář bude vyzařovat božský obraz. Neměla by být vyřčena žádná ostrá, kritická, necitlivá nebo přísná slova. Je to všeobecně známý oheň, který musí být odstraněn ze všech našich porad a styků s našimi bratry. Bůh požaduje, aby každá duše v jeho službě zapálila svou kadidelnici uhlím ze svatého ohně. Běžná, přísná, hrubá slova, která vycházejí tak snadno z vašich úst, musí být zastavena aby Duch Boží mohl mluvit skrze lidské nástroje. Pohledem na Kristův charakter budete proměněni k jeho obrazu. Pouze Kristova milost může proměnit vaše srdce, a tehdy budete odrážet obraz Pána Ježíše. Bůh nás vyzývá, abychom byli podobní jemu – čistí, svatí, neposkvrnění. Máme nést božský obraz. – Letter 84, 1899 ^{3BC 1164.2}

(Ko 3,12-13). Žít zákonem laskavosti – Pán Ježíš je naším jediným pomocníkem. Skrze jeho milost se učíme pěstovat lásku, abychom se naučili hovořit laskavě a něžně. Díky jeho milosti budou proměněny naše chladné a hrubé způsoby. Zákon laskavosti bude na našich rtech a ti, kteří budou pod drahocenným vlivem Ducha svatého, nebudou cítit, že je to projev slabosti plakat s plačícími a radovat se s radujícími. Máme pěstovat nebeskou dokonalost charakteru. Máme se učit, co to znamená mít dobrou vůli vůči všem lidem, a upřímnou touhu být jako sluneční paprsek a ne jako stín v životě jiných. 3BC 1164.3

Moji bratři, necht' jsou vaše srdce zkroušená a kající. Necht' z vašich rtů vycházejí slova soucitu a lásky a ne podrážděný jazyk. Necht' jiní pociťují, že teplo, které může vytvořit v srdci láska a které vychovává vyznávající následovníky Kristovy, aby napravili tak dlouho existující zla – sobectví, chlad a zatvrzelost srdce. Všechny tyto rysy zjevují skutečnost, že Kristus nepřebývá v duši (Ko 3,12-13). – RH Jan 2, 1894 3BC 1164.4

27. (Iz 65,21-23). Věřící nejsou nečinní – Bible neuznává za věřícího nikoho, kdo je nečinný, jakkoli vysoké může být jeho vyznání. V nebi je neustálá činnost. Vykoupení není stav nečinného odpočinku. Zůstává tedy odpočinek lidu Božímu, ale je to odpočinek nacházející se v láskyplné službě. – Letter 203, 1905 3BC 1164.5

Kazatel

Šalomounův smutný životopis – Kniha Kazatel byla napsána Šalomounem v jeho stáří, potom, co se plně prokázalo, že všechny pozemské radovánky, které mohou být nabídnuty, jsou marné a neuspokojující. Ukazuje tam, že je nemožné, aby marnosti světa uspokojily tužby duše. Jeho závěrem bylo, že moudrost znamená s vděčností se radovat z dobrých Božích darů a jednat spravedlivě, protože všechny naše skutky budou přivedeny na soud. 3BC 1164.6

Šalomounův životopis je smutný. Podává nám dějiny jeho honby za štěstím. Byl zaneprázdněn intelektuálními záležitostmi; uspokojoval svou lásku k zábavám; uskutečňoval své plány obchodního podnikání. Byl obklopen vzrušující nádherou dvorního života. Všechno, co si jen pozemské srdce může přát, bylo na jeho rozkaz; a přesto shrnuje svou zkušenost tímto smutným záznamem: (Citace Kaz 1,14; 2,11). – HR June, 1878 3BC 1164.7

Kazatel 1.

13-14. Vzdělání bez Boha je bláznovstvím – Šalomoun měl vysoké vzdělání, ale jeho moudrost byla bláznovstvím, protože nevěděl, jak stát v mravní nezávislosti, osvobozen od hříchu, v síle charakteru utvořeného podle božské podobnosti. Šalomoun nám sdělil výsledek svého hledání, svého snaživého úsilí, svého vytrvalého bádání. Prohlašuje, že jeho moudrost je pouhá marnost. – RH April 5, 1906 3BC 1165.1

13-18. Viz komentář EGW k Gn 3, 6, sv. I., str.1083. 3BC 1165.2

14. (kap. 10,16-19; 1 Kr 10,18-23; 2 Pa 9, 17-22). „Všechno je marnost“ – Šalomoun zasedl na trůn ze slonové kosti, stupně, které k němu vedly, byly z ryzího zlata, lemované po stranách šesti zlatými lvy. Jeho oči spočívaly na vysoce obdělávaných a překrásných zahradách. Tyto parky byly obrazy krásy, co jak nejvíce upravené k podobnosti zahrady Eden. Vybrané stromy a keře, a květy každého druhu byly přivezené z cizích zemí k jejímu zkrášlení. Ptáci každého druhu oslnivého peří poletovali ze stromu na strom, naplňovali ovzduší zpěvy sladkých písní. Mladí sloužící, nádherně oblečení a ozdobení, čekali, aby mohli splnit každé jeho přání. Scény hýření, hudby, sportů a her byly pořádány pro jeho rozptýlení při marnivém vydávání peněz. 3BC 1165.3

Toto všechno však nepřineslo králi štěstí. Seděl na svém nádherném trůně, jeho zamračená tvář byla zatemněna zoufalstvím. Zpuštěný život zanechal svůj dojem na jeho kdysi krásnou a intelektuální tvář. Smutně se změnil od doby své mladosti. Jeho čelo bylo svraštělé starostmi a neštěstím a

v každém rysu své tváře nesl jasné známky smyslného požitkářství. Jeho rty byly připravené propuknout ve výtky při sebemenším odchýlení se od jeho přání. 3BC 1165.4

Jeho zničené nervy a zpustlá postava prozrazovaly následky přestupování přírodních zákonů. Přiznal se k nezdařilé honbě za štěstím. V žalostném nářku vyznává: „*Všechno jest marnost a trápení ducha.*“ (Citace Kaz 10,16-19). 3BC 1165.5

Zvykem Hebrejů bylo jíst dvakrát denně, jejich hlavní jídlo mělo své místo téměř uprostřed dne. Do národa spolu s králem a jeho knížaty byly však vštípeny okázalé zvyky převzaté od pohanů, kteří byli zvyklí protahovat své slavnosti do pozdní noci. Na druhé straně zase, jestliže začínající část dne byla zasvěcena hodování a pití vína, tehdy úředníci a vládcové království byli naprosto nezpůsobilými pro plnění svých důležitých povinností. 3BC 1165.6

Šalomoun si byl vědom zla vyplývajícího z uspokojování převrácené chuti, přesto se zdál být bezmocným, aby vykonal potřebnou nápravu. Věděl, že tělesné síly, klidné nervy a zdravé mravy mohou být zajištěny pouze díky střídmosti. Věděl, že obžerství vede k opilství a nestřídmost v jakékoli míře a činí člověka nezpůsobilým pro vykonávání jakéhokoli zodpovědného úřadu. Nenasytne hostiny a jídlo přijímané do žaludku v nevhodné době zanechává vliv na každé vlákno tělesného ústrojí a mysl je rovněž vážně ovlivňována tím, co jíme a pijeme. 3BC 1165.7

Šalomounův život nás učí lekci výstrahy nejenom pro mládež, ale i pro ty, kteří jsou starší. Máme sklon dívat se na zkušené lidi jako na zbavené pokušení hříšných požitků. Stále častěji vidíme ty, jejichž dřívější život byl typickým životem svedeným okouzlením hříchu a obětováním Bohem jim daného mužství svému vlastnímu uspokojení. Po určitou dobu kolísají mezi voláním zásad a jejich sklonem držet se zakázaného směru, ale nakonec se sklon ke zlu ukázal být příliš silný pro jejich dobrá rozhodnutí jako v případě kdysi moudrého a spravedlivého krále Šalomouna. ... 3BC 1165.8

Drahý čtenáři, když ve své obrazotvornosti staneš na úbočí hory Moria a podíváš se přes údolí Cedron na tuto zřícenou pohanskou svatyni, přijmi naučení kajícího se krále do svého srdce a buď moudrý. Učiň Boha svou důvěrou. Rozhodně odvrát svou tvář od pokušení. Vášen je cenou za požitkářství. Její důsledky jsou strašné na tělesný organismus těch, které nezničí ihned. Závratě hlavy, ztráta síly, ztráta paměti, pomatenost mozku, srdce a plic rychle následuje po takovém přestupování zákonů zdraví a morálky. – HR June, 1878 3BC 1165.9

Kazatel 8.

11. Boží shovívavost vede některé k bezstarostnosti – Ve svém jednání s lidmi, Bůh dlouho snáší zatvrzelé. Používá své ustanovené nástroje, aby volali lidi k věrnosti a nabízí jim úplné odpuštění, jestliže budou činit pokání. Ale protože Bůh je dlouhoshovívavý, lidé zneužívají jeho milosrdenství. „Nebo že ne ihned ortel dochází pro skutek zlý, proto vroucí jest k tomu srdce synů lidských, aby činil zlé věci.“ Boží trpělivost a dlouhoshovívavost, která by měla obměkčit a podmanit duši, má na bezstarostné a hříšné úplně opačný vliv. Vede je totiž k opuštění střídmosti a posiluje je v odporu. Myslí si, že Bůh, který od nich tolik snášel, nebude věnovat pozornost jejich zvrácenosti. Kdybychom žili v době, kdy trest byl okamžitě vykonán, přestupky proti Bohu by se nevyskytovalo tak často. Ale i když je trest odkládán, přesto bude jistý. Dokonce i Boží snášenlivost má své hranice. Když jsou jeho hranice dlouhoshovívavosti překročeny, pak jistě bude trestat. A když se již ujme záležitosti opovážlivého hříšníka, neustane, dokud ho nedovede do úplného konce. 3BC 1166.1

Velmi málokdo si uvědomuje hříšnost hříchu; namlouvají si, že Bůh je příliš dobrý, aby trestal provinilce. Ale případ Miriam, Árona, Davida a mnoha jiných ukazuje, že není bezpečnou věcí hřešit proti Bohu v skutcích, slovy a dokonce i v myšlenkách. Bůh je bytostí nekonečné lásky a slietování, ale prohlašuje také, že je „ohněm šířajícím, dokonce i Bohem žárlivým“. – RH Aug. 14, 1900 3BC 1166.2

(Mt 26,36-46; Zj 15,3). Každé přestoupení přijde k účtování – Kristova smrt je přesvědčujícím a věčným důkazem, že zákon Boží je tak neměnný jako jeho trůn. Muka v zahradě Getsemane, spílání, výsměch a urážky navršené na drahého Božího Syna, hrůza a potupa ukřižování skýtá dostačující a vzrušující ukázkou, že Boží spravedlnost, když trestá, koná své dílo důkladně. Sku-

tečnost, že ani jeho vlastní Syn, Ručitel lidstva, nebyl ušetřen, je důkazem, který bude stát po celou věčnost před svatými i hříšníky a před celým Božím vesmírem na svědectví, že Bůh nebude ospravedlňovat přestupníky svého zákona. Každý útok proti Božímu zákonu, jakkoli nepatrný, je připsán na účet přestupníka a když Bůh vezme do ruky meč spravedlnosti, potom vykoná své dílo na nekajícím přestupníkovi tak, jako ho vykonal na božském Trpiteli. Spravedlnost dopadne; protože Boží nenávist vůči hříchu je silná a nepřekonatelná. – Manuscript 58, 1897 ^{3BC 1166.3}

11-12. Viz komentář EGW k Gn 15,16. ^{3BC 1166.4}

Kazatel 10.

16-19. Viz komentář EGW ke Kaz 1,14. ^{3BC 1166.5}
